

ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

4

JUNI 1968

4,00 kr. incl. moms

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lynge,
tlf. Lynge (03 277) 732.

Iver O. Kjems,
Vesterkærsvej 13, 2650 Hvidovre/Avedøre,
tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretærer:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Bodil Kromann,
Hattemagerstien 32, 2300 København S,
tlf. (01) 55 92 88.

Kontakt til udlandet:
Willy Olsen,
Jagtvej 121, 2200 København N.

Ekspedition:

Hanne Nielsen,
Peder Lykkesvej 55, 2300 København S.,
tlf. (01) 55 69 20.

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, 8900 Randers,
tlf. (06) 43 10 05,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D. kr. 32,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

Adresseforandringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus.

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste nr. af UFO-NYT udk. omkr. 1. juli

LITO TLF. 211815 SVENDBORG

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Teknisk afd.: Frank Pedersen, Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lynge. Tlf. (03 277) 732.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, 8900 Randers, tlf. (06) 43 10 05, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn., 2300 Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Harridslev pr. 8900 Randers.

Oversættelsescentral: Bodil Kromann.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør. Tlf. (01) 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm. Tlf. 86 16 77.

G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 Kbhvn. S. Tlf. (01) 55 77 34.

Repræsentant for Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal t.h., 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei 1, Bergen, Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Leder 143
Brev fra professor Miller 145
Atronomi 147
UFOlogi 150
Warminster-mysteriet 154
Rapport-hjørnet 161
Lidt UFO-statistik 162
Observationer 166
Jorden rundt 173
Brevkassen 176
Diverse 178
Kontaktadresser 183

Et overraskende udspil...

Dr. J. Allen Hynek — US-luftvåbnets ledende videnskabelige konsulent i UFO-spørgsmål — har i en modig ny erklæring fremsat denne overraskende afsløring:

> *Hvis Colorado-projektets konklusion er fuldstændig negativ — og altså benægter, at UFOer er en realitet — vil han »hive dækkenet af« sit personlige arkiv med gode, uforklarede tilfælde, og offentliggøre dem.*

Dersom Hynek tog dette drastiske skridt, ville det afgjort virke som en bombe. Han har allerede røbet, at han har mere end 1.000 rapporter, som han betragter som komplet uopklarede — og et stort antal af dem fra imponerende kilder (betydningsfulde personer). Hvis han offentliggjorde alt dette bevismateriale, ville det gøre et kolossalt indtryk af flere årsager:

1. Dr. Hynek er en berømt astrofysiker, leder af Deaborn Observatoriet. I egenskab af chef-konsulent for luftvåbnet gennem 18 år, har han længere tids erfaring i bedømmelse af UFO-tilfælde end nogen anden videnskabsmand i verden.

2. Han var en totalt og erklæret skeptiker. Hvis han afslørede den mængde beviser, der gradvist ændrede hans opfattelse, ville det have voldsom virkning overfor pressen og offentligheden, og formentlig mange videnskabsmænd.

3. Det mod, der kræves for at gå imod den officielle slørings- og benægtelses-politik, ville vække beundring og fremkalde udstrakt støtte fra offentligheden.

Dr. Hynek's overraskende erklæring blev fremsat under en samtale med en journalist fra Richmond News Leader, under et foredragsbesøg i januar (1968).

»IDEAL-RAPPORT«

Som overraskelse nr. 2 fortalte dr. Hynek også journalisten, at han arbejdede på en »ideal-rapport«, og at han var godt på vej til at få den bekræftet. Han beskrev en ideal-rapport som én, der omfattede et foto (eller flere) med kamera og film modtaget intakt, hvor fotografiet(-erne) var taget af en kvalificeret fotograf med et kendt navn, og med bekræftende erklæringer fra mindst to ansvarlige vidner. Luftvåbnets konsulent sagde, at han allerede havde fået de to første betingelser opfyldt og kun manglede de bekræftende erklæringer.

Hvis dr. Hynek virkelig får fuldendt en »ideal-rapport« og afslører den for offentligheden, ville luftvåbnets afdeling (Bluebook) formentlig, i overensstemmelse med den offentlige taktik, søge at pille den fra hinanden, i stedet for at foretage en gennemgribende videnskabelig bedømmelse. Hvis sagen var tilstrækkeligt vidnefast (solid) til at modstå angreb, kunne den imidlertid fremtvinge en eksplosiv ændring i deres taktik.

I sin samtale med News Leader journalisten gjorde astrofysikeren ikke noget forsøg på at bagatellisere sin tidligere skepsis.

»I begyndelsen«, sagde han, »troede jeg helt bestemt, at det var sludder og vrøvl. Men det gør jeg ikke mere. Man kan sige, at min stilling (har ændret sig til).. at tage problemet alvorligt«.

Dr. Hynek tøvede ikke med at kritisere nuværende og tidligere officielle undersøgelser.

»Der er faktisk end ikke én sag, der er blevet underkastet hele »FBI-behandlingen«,« erklærede han. »Vi har end ikke set rigtigt på UFO'erne. Luftvåbnet har end ikke noget kryds-tabuleringssystem. Hele dette UFO-materiale burde behandles i databehandlingsanlæg, og så skulle der foretages sammenlignende (korrelations-) undersøgelser af observationerne«.

(Forud for sine afsløringer i Richmond fortalte Dr. Hynek den 9. januar tilhørere på Lycoming College, Pennsylvania, at FN burde etablere et system, hvorunder »landene kunne sammenligne og samordne deres UFO-undersøgelser og drage nytte af hverandres opdagelser«.)

Utvivlsomt vil videnskabsmandens erklæringer om Colerado-projektet af nogle blive tolket som en overlagt advarsel.. Men det ser ikke ud til at have været noget forsøg på at øve indflydelse på dr. Condon eller andre fra projektet, eftersom det var

et spontant svar på et spørgsmål fra Richmond-journalisten. Men det betydningsfulde i hans udsagn bør ikke undervurderes. Dr. Hynek tilskyndede og gav offentligt sin tilslutning til projektets oprettelse. Det synes nu klart, at han, eftersom han kendte til omfanget af det massive, imponerende bevismateriale, ikke troede på, at en totalt negativ konklusion — med en tilsidesættelse af alle rapporterne — ville være mulig. Denne forventning vil måske stadig vise sig at være korrekt. Hvad enten det sker eller ej, må dr. Hynek komplimenteres for sin ligefremme verbalisering af sin dybtfølte overbevisning.

Der er måske stadig nogle, der vil bebrejde ham den rolle, han spillede ved at hjælpe luftvåbnet med at benægte UFO-rapporterne. Men langt mere betydningsfuld er hans evne til at ændre (opfattelse) efter årelang skepsis — og, uundgåeligt, officiel pression. Han har ikke, som visse andre, beholdt en fastlåst (statisk) indstilling.

De højtstående embedsmænd, som fastsatte benægtelses-politikken, er nu stillet overfor en ubehagelig beslutning: Skal de beholde dr. Hynek som UFO-chefkonsulent eller fyre ham, fordi han vover at ytre sin opfattelse — og således udsætte sig for offentlighedens proteststorm?

Uanset dette, så har dr. Hynek vist sig som en personlighed. Hvis han fortsætter ad denne vej, vil han blive hyldet som en modig forkæmper for sandheden.

Nicap's UFO-Investigator,
jan./feb. 1968/10Kj

Verden ligger åben for dig, og det er højst sandsynligt, at således som du træder ind i den, således vil den også modtage dig.

Charles Dickens (1812-70).



-Åh Gud nej, det er jo IKKE bier!

Brev fra professor Miller...

Professor Millers observation

Den følgende rapport har vi modtaget fra Larry Miller i USA. Miller er Associate Professor i kemi ved East Tennessee State University i USA. Han har desuden en doktorgrad i organisk kemi.

»Den 12. oktober 1966 ca. kl. 1900 gjorde min nabo mig opmærksom på et meget klart og tilsyneladende stillestående objekt på himmelen. Objektets position var ca. 30° over den nordvestlige horisont (retningen checket med kompas)«.

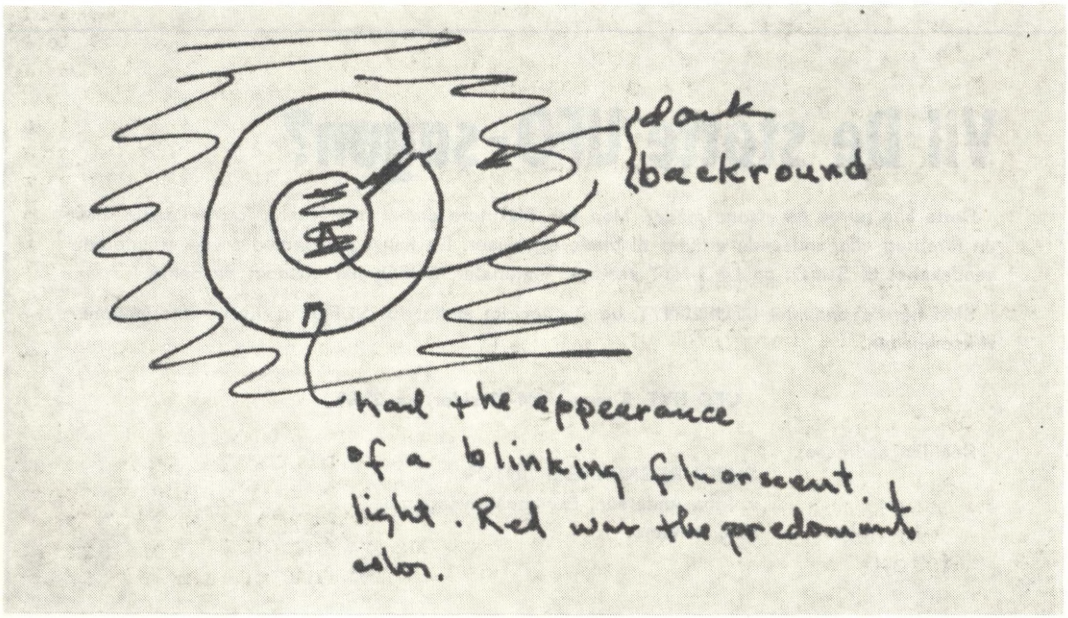
»Min nabo sagde«, fortsætter Miller, »at objektet nu svævede uden bevægelse, efter at det med en zig-zag lignende bevægelse var steget op fra horisonten. Det sidste havde jeg dog ikke set. Det første, der slog mig, var, at det måtte være Venus, og at zig-zag bevægelsen måtte have været een eller anden slags optisk illusion. Objektet var imidlertid temmelig stærkt lysende, og man kunne svagt skelne farveskift«.

Gennem fru Nicholson, en anden nabo, fik man fat på et 108 mm spejlteleskop (ca. 160 gange forstørrelse). Derved fik man lejlighed til at observere objektet nærmere.

»Til min overraskelse«, siger Miller, »var det valnøddeformet og så ud som et fluorescerende lys, der skiftede farve. Rødt syntes dog at være den donimerende farve. En mørk linie over objektet gav een indtryk af en valnød med en revne« (se ill.). »Jeg var kun i stand til at iagttage objektet mellem 30 og 60 sekunder, før det forsvandt af syne. Det var nemlig begyndt at bevæge sig igen, og det dalede ud af syne bag horisonten«.

Miller pointerer, »at denne begivenhed skete på et tidspunkt, hvor *andre* lignende fænomener fandt sted i området. Disse begivenheder vil jeg dog ikke forsøge at beskrive, idet jeg ikke var vidne til dem«.

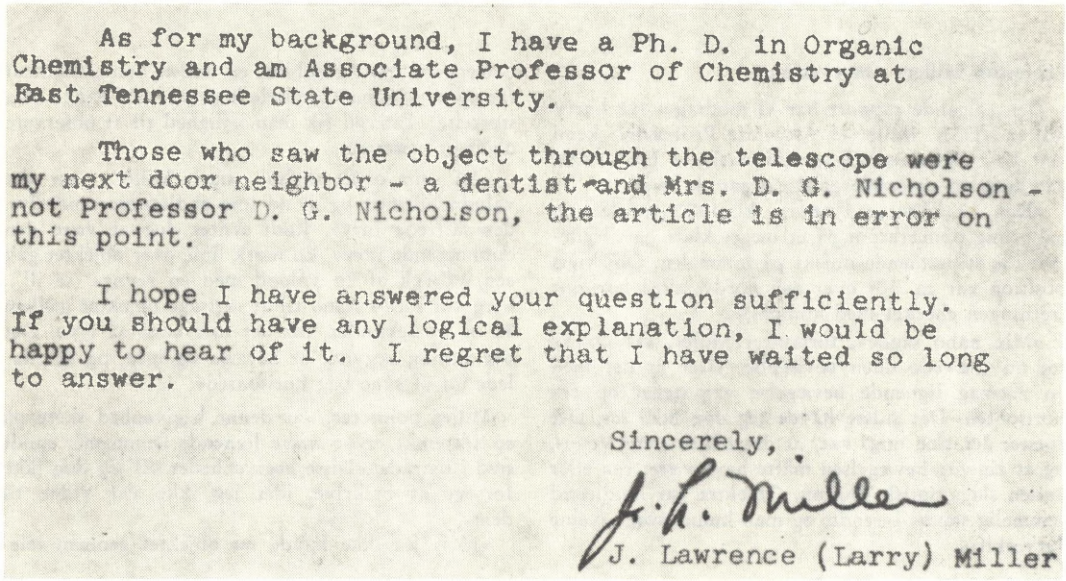
»Hvis jeg ikke havde set objektet gennem tele-



skopet«, tilføjer Miller, »ville jeg have troet, at det var Venus, jeg så. Det steg imidlertid op fra og dalede ned igen bag horisonten, hvilket henledte min opmærksomhed på, at det ikke fulgte en regelmæssig bane, som man kunne vente af et fly«.

»Jeg er virkelig forbløffet og kan blot konkludere, at det var et uidentificeret objekt«, slutter professor Larry Miller.

Vidner til observationen var som nævnt professor Millers nabo samt herr og fru tandlæge D. G. Nicholson. De nåede alle at se objektet gennem teleskopet. ej



As for my background, I have a Ph. D. in Organic Chemistry and am Associate Professor of Chemistry at East Tennessee State University.

Those who saw the object through the telescope were my next door neighbor - a dentist and Mrs. D. G. Nicholson - not Professor D. G. Nicholson, the article is in error on this point.

I hope I have answered your question sufficiently. If you should have any logical explanation, I would be happy to hear of it. I regret that I have waited so long to answer.

Sincerely,

J. L. Miller

J. Lawrence (Larry) Miller

Vil De støtte UFO-sagen?

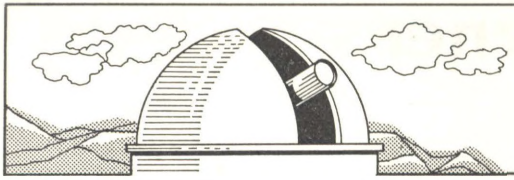
Dette kan gøres på mange måder. Man kan diskutere emnet med venner og bekendte, holde foredrag eller indsende artikler til blade og aviser. De kan også gøre det ved at udbrede kendskabet til SUFOI og UFO-NYT samt de materialer, SUFOI har udsendt på dansk.

Skaf flere abonnenter til UFO-NYT, og De gør det muligt for SUFOI at udvide informationsvirksomheden.

UFO-NYT, 8 numre (44-52 sider) kr. 32,00.

Bestillingsadresse:

SUFOI REGNSKABSKONTOR
v. Irma Andersen, Borgmestervangen 8,
8900 Randers.



Mærkelige rumsignaler

I februar gik der rygter inden for astronomiske kredse om, at engelske astronomer havde opfanget intelligente signaler fra rummet. Var der tale om signaler fra små, grønne mænd, eller var der blot tale om naturlige former for radiostøj?

De pulserende signaler opdagedes første gang i sommeren 1967 ved hjælp af et nyt og følsomt radioteleskop, som netop var taget i brug af Mullard Radio Astronomy Observatory, der er knyttet til Cambridge Universitetet. En 24-årig kvindelig studerende ved navn Joycelyn Bell bemærkede tilfældigt nogle meget svage pulserende signaler. I al hemmelighed begyndte et forskerhold under ledelse af astronomen Antony Hewish en udforskning af disse pulserende signaler.

Det fantastiske ved signalerne er den helt utrolige regelmæssighed, som de kommer med, — nemlig hvert 1,337 sekund! »Vort første indtryk var, at en anden intelligens prøvede at kontakte os«, udtalte astronomen Martin Ryle. »Muligheden var så nærliggende, at man spøgefuldt refererede til radiokilden som »de små grønne mænd«.

Da man fik en god pejling på signalerne, beregnede man sig til, at de måtte komme fra et meget lille objekt — kun halvt så stor som jorden — og fra en så lille afstand — astronomisk set — som blot 200 lysår.

Imidlertid har man i nogen grad vendt sig fra teorien om, at disse signaler skulle stamme fra een eller anden intelligens. Hovedårsagen til dette er, at man har opdaget endnu tre af disse pulserende signaler, og man mener derfor, at der kun er ringe sandsynlighed for, at de hver for sig skulle stamme fra en form for intelligent liv.

Radiosignalerne er dog en stor gåde for astronomerne, idet man ikke kan forklare dem med det nuværende kendskab, man har i dag. Man har forgæves søgt efter små ændringer i signal-frekvensen i et forsøg på at lede efter en doppler-effekt, der kunne være frembragt f. eks. af en planet, der bevæger sig omkring en sol.

Nogle har fremsat den teori, at det kunne dreje sig om naturlige pulseringer fra døende stjerner, de såkaldte hvide dværge, eller måske fra neutronstjerner (som man forøvrigt aldrig har ført bevis for eksistensen af). Hvis de eksisterer, skulle de rent teoretisk pulsere hvert 1/1000 sekund eller hurtigere. De hvide dværge derimod hvert 8. sekund eller langsommere.

I USA rettede astronomen Frank Drake Cornell University's store radioteleskop mod radiokilden og observerede endnu en sensation. Signalerne var 10 gange kraftigere på frekvensen 111 megaherz! »Chancen for at disse signaler kommer fra en intelligent race er virkelig en mulighed«, siger Frank Drake.

Fornylig lykkedes det at identificere en svag, blå stjerne som een af radiokilderne, og det bliver sikkert ikke det sidste, vi kommer til at høre om disse mærkelige signaler.

»Tit har man overdrevet al denne snak om intelligenser i rummet«, udtaler astronomen Maarten Schmidt (der opdagede quasi-stjernernes mærkelige væsen), »men hvis man vil henføre signaler som stammende fra en anden civilisation, så er dette det bedste tilfælde til dato«. ej

Pulserende stjerner - overraskelse fra rummet

Moskva, 1.4.68.

Akademimedlem J. B. Zeldovitj kommenterer i Izvestia meddelelserne om gådefulde radiosignaler fra rummet.

Hypotesen om civilisationer andre steder end på jorden dukker først og fremmest op, når vi støder på nye, uventede fænomener, hvad enten det drejer sig om levn af cyklopiske anlæg i Libanon eller de pulserende radiostrålinger, der gentager sig med en periode på 1,3373 sekunder, som Izvestia bragte meddelelse om.

Engelske forskere har opfanget signaler fra rummet i bølgeområderne 80-81 megahertz, d.v.s. bølgelængde 3,75—3,70 m. De konstaterede, at i løbet af 0,2 sekunder øgedes bølgelængden fra 3,70 til 3,75 m, derpå fulgte en pause på 1,1 sekund, og så begyndte et nyt kredsløb. Undertiden ophørte signalerne i flere minutter, men når de atter genoptoges, viste signalet sig nøje i det forudberegnede øjeblik. Derfor fremhæver englænderne, at periodens konstans (1,3373 sek.) er blevet opretholdt med stor nøjagtighed under et halvt års observationer. De engelske radioastronomer har opdaget fire sådanne strålingskilder og har indført betegnelsen »pulsarer« (pulserende stjerner). De grundigst undersøgte pulsarer, som de anførte data drejer sig om, findes i stjernebilledet »Lille Ræv« i nærheden af den klare stjerne Vega.

Kilden til disse radiosignaler har gennem et halvt år ikke i nævneværdig grad skiftet stilling på himlen, skønt jorden i denne tid har flyttet sig 300 millioner kilometer i sit omløb om solen. Heraf kan man slutte, at kilden befinder sig på mindst flere lysårs afstand.

De sidste data, der er indsamlet af amerikanske radioastronomer ved hjælp af Cornell Universitetets radioteleskop i Arecibo, viser, at der regelmæssigt udsendes radiosignaler i et ret bredt frekvensområde — fra 40 til 200 megahertz.

Ændringen i bølgelængde i hvert kredsløb giver indtryk af, at der er nogen, der udsender et signal sådan, at en modtager, der er indstillet på en vilkårlig bølgelængde, kan modtage det. Det får uvilkårligt en til at tænke på et væsen, der tålmodigt gang på gang drejer på omskifternøglen i forventning om svar.

Men astronomerne peger selv på mulige naturlige forklaringer på opdagelsen.

Lad os tænke os et kortvarigt udbrud på et himmellegeme, der afgiver hurtige elektroner i et magnetfelt, eller en stråle varm plasma, der giver kaotisk radiostråling i alle bølgelængder.

I rummet mellem stjernerne (det interstellare rum) er udbredelseshastigheden for radiosignaler af forskellige bølgelængde ikke nøjagtigt den samme og desuden noget mindre end lysets. Grunden hertil er, at rummet mellem stjernerne ikke er helt tomt, man antager, at der i hver liter rum er ca. 100 elektroner (langsomme) og lige så mange protoner. Disse partiklers vekselvirkning med radiobølgerne hæmmer disses udbredelse. Denne hæmning er afhængig af bølgelængden.

Man antager, at for bølgelængden 3,70 m udgør forsinkelsen i forhold til lysets hastighed 20 sekunder og for 3,75 m bølgelængde 20,2 sekunder. Herved bliver de regelmæssige variationer i bølgelængde forståelige — de kortere bølger kommer først og 0,2 sekunder senere de længere. Afstanden til pulsarerne vurderes ud fra denne hæmningseffekt til 100-200 lysår. Hvis dette passer, befinder pulsarerne sig i vor mælkevej.

Hvad er da forklaringen på selve udbruddene og deres regelmæssige gentagelse? I meddelelser fra England er givet udtryk for den hypotese, at kilden til radiostrålingen på en eller anden måde hænger sammen med en neutronstjerne, og perioden 1.3373 sekunder svarer til neutronstjernens svingningsperiode. Men en teoretisk beregning af disse svingninger giver perioder på ikke over 0,1-0,01 sek. Mere sandsynlig er teorien om en sammenhæng mellem pulsarens periodicitet og neutronstjernens rotation.

Man kan antage, at kilden består i en smal retningsbestemt stråle af elektroner, der udsender ra-

diobølger ligeledes i en snæver konus (kegle), som drejer sig sammen med hele stjernen.

Solsystemet og dermed jorden rammes af strålen fra denne projektor med en regelmæssighed, der svarer til stjernens konstante omdrejningshastighed.

Hvorfor som forklaring gribe til neutronstjerner, som indtil nu kun er en teoretisk hypotese? De almindelige, kendte stjerner, selv de tætteste, de hvide dværge, ville ikke kunne tåle den centrifugalvirkning, der ville opstå, hvis stjernen gjorde en omdrejning i sekundet.

En neutronstjerne har ifølge beregninger en tæthed på henved 100 millioner tons pr. kubikcentimeter, denne samme som i atomkerner. En neutronstjerne med masse som vor sol ville have en radius på ca. 10 km. I så fald svarer en omdrejning i sekundet til den ret beskedne hastighed på dens overflade af ca. 50 km i sekundet og altså en lille centrifugalvirkning.

Hypotesen om neutronstjerner er taget til hjælp for at forklare de kosmiske kilder til røntgenstråler. Men der er hidtil ikke afgørende beviser for, at røntgenstrålingens kilder faktisk er neutronstjerner. Men måske er pulsarernes radiostråling også et fænomen ved de neutronstjerner, man så længe har søgt på forskellige måder.

Men hvordan da med en civilisation udenfor jorden? Vi begyndte med, at tanken om signaliserende fornuftvæsener melder sig først. Men visheden om, at vi har at gøre med en civilisation, der er i besiddelse af fornuft, må komme sidst — ikke før andre forklaringer er udtømt og forkastet.

Selvfølgelig er alt det nævnte meget hypotetisk, en virkelig underbygget teori opstår ikke på få dage.

Vi bør nu abstrahere fra alle følelser i forbindelse med en iøjnefaldende opdagelse, med et pludseligt opflammende håb om, at en civilisation allerede er opdaget, og med de nøgterne forklaringer på dette fænomen ud fra naturens love. Selve tanken om muligheden af fornuftvæseners eksistens på andre himmellegemer end vor jord, er velbegrundet, og man må antage, at menneskene før eller senere trods alle vanskeligheder, vil være i stand til at opdage civilisationer udenfor jorden. (APN) (637)

Novosti Pressent, 1. april 1968.

Meddelelse til abonnenter på Fyn...

Vil De forøge Deres chance for at se et UFO, så tilmeld Dem telefonkæden på Fyn.

Vi har nylig oprettet en telefoncentral for meddelelser om observationer af UFO'er.

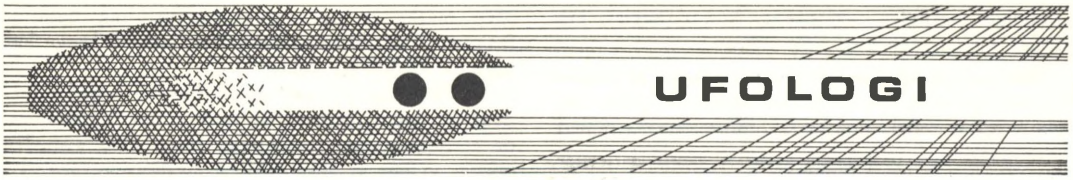
Ser man et UFO eller andet mystisk, ringes til 21 58 44 (undertegnede). Man opgiver, i hvilken retning UFO'et er set eller kan ses. Vi ser på kortet, hvem der har telefon i den retning og kalder vedkommende op. På den måde håber vi at få en god observation.

Vil De være med, så ring til mig snarest. Bliver denne telefonalarmering en succes, vil vi udvide den til at omfatte hele landet.

Frank Lerbæk.



... og hvad hedder så du, min lille ven ...?



De flyvende skiver og USSR

Af Luiz Paulo Pastorino.

Lige siden de flyvende skiver bemægtigede sig avisoverskrifterne, har Sovjetunionen opretholdt en skeptisk og fuldstændig tavshed i sagen. Ved de få lejligheder, hvor de har sagt noget, har det kun været for at benægte eksistensen af UFO'er, idet de har karakteriseret dem som blot og bar hallucination eller endog nordamerikansk propaganda.

Uanset hvilke forbehold, der end blev opretholdt i sagen, er faktum imidlertid, at tilstedeværelsen af UFO'er på Sovjet-himlen ikke har kunnet benægtes. De tilfældige observationer, foretaget bag jerntæppet (inclusive satellitstaterne), blev ikke røbet. En sjælden gang dukkede der en eller anden rapport op om en observation uden dog at give tilstrækkelige detaljer; blot omtale af passagen af et UFO uden nogen kommentar til det.

Vi har for eksempel gennem den australske publikation "Australian F. S. Review" fået kendskab til en nyhedsartikel fra USSR, hvor der stod: „Tre skiver over Moskva, indrømmer det sovjetiske luftvåben".

„UFO – Nachrichten" fra august 1959 erklærede, at den civile radarpost ved Vnukovo Lufthavn i Moskva afslørede observationen af tre flyvende objekter, i form af skiver i udkanten af byen. Flyvehøjden blev beregnet til 800 meter. Sovjetluftvåbenet bestemte objekternes position, og sendte jet-forsvarsjagere op, der imidlertid var ude af stand til at opretholde kontakt med objekterne. Det blev kort bemærket, at der der tale om en „optisk illusion" eller „atmosfærisk reflektion".

Dette communiqué er meget usædvanligt, idet det ses, at informationskilden er USSR. Ved enhver større „invasion" af flyvende skiver, der bemærkes i vesten, hovedsagelig i USA, publiserede USSR en lakonisk tekst, i hvilken de benægtede eksistensen af de flyvende skiver. Men den rapport, der er publiseret i det australske magasin, viser et besynderligt faktum: vi kan bemærke de sovjettiske autoriteters optagethed med at søge at efterforske kendsgerninben ved hjælp af jets, til trods for deres benægtelse af, at UFO'erne eksisterer. Det er indlysende, at dette også burde være hændt ved forskellige lejligheder i USA. De amerikanske militære autoriteter foretager et systematisk studium, men de offentliggør kun lidt eller intet om dette, idet de endog ved nogle lejligheder går så vidt som til at benægte de flyvende skivers eksistens.

Men i det sovjettiske tilfælde har de indtaget samme holdning ved at undersøge problemet på grund af krænkelsen af deres luftrum. Hvis de ikke opnåede at få kontakt med de fremmede objekter; hvis disse ikke blev identificeret som værende flyvemaskiner eller våben fra en fremmed magt (i hvilket tilfælde der givetvis ville komme en diplomatisk protest); hvis de ikke kunne klassificeres som „hallucinationer" eller „atmosfæriske reflektioner", hvilket motiv ville USSR have for ikke at undersøge problemet? Fordi de tror, de flyvende skiver „blot er optiske illusioner" eller endog „produkter af amerikansk hysteri?"

Vi kan ikke acceptere den lakoniske sovjettiske forklaring, og vi må ikke tro, at der ikke fra deres side foregår en streng undersøgelse

ligesom i USA og andre lande. Det er „nødvendigt" officielt og under hensyntagen til det russiske politiske regeringssystem, at resultaterne aldrig kommer frem i lyset.

Vi blev derfor forbavsede, da vi i maj-udgaven af "Flying Saucers" (publiseret i USA af Ray Palmer) stødte på en artikel underskrevet af Robert Pinotti, i hvilken han sammendrager en italiensk videnskabelig skribent, Alberto Fenoglio's data. I den kan man finde forbavsende afsløringer omhandlende observationer af UFO'er bag jerntæppet. Enkelthederne blev givet til ham anonymt af Sovjet-borgere. To af dem er i meget fremtrædende stillinger: den ene er Sovjet-diplomat, og den anden er Sovjet-ingeniør. Lad os se, hvad artiklen siger:

USSR er med alle dets krigsforberedelser, atom-installationer, luft- og missilbaser, blevet observeret af UFO'er, lige som USA og andre dele af vor planet er blevet det. Sovjet-autoriteterne véd det og er optaget heraf, lige så meget som Pentagon i USA. Også personellet i det sovjettiske luftvåben og piloter er blevet konfronteret med store skiveformede objekter, mystiske ildkugler og enorme flyvende cigarer på himlen, og tusinder af mennesker i byerne har nu observeret dem. UFO'erne – disse mystiske flyvende objekter af ukendt oprindelse – er tit blevet opfanget på radarskærmene bag jerntæppet. I foråret 1959 forårsagede de uro og næsten panik blandt radarpersonellet og i luftvåbenet, da skiverne dukkede op og blev i over 24 timer på himlen over Sverdlovsk, hovedkvarteret for Taktisk Missil Kommando.

Piloterne fra det sovjettiske luftvåben har allerede åbnet ild mod de flyvende skiver, ligesom amerikanske, britiske og canadiske piloter har gjort.

Disse hændelser i Sovjetunionen tjener til at demonstrere den store interesse de mystiske besætninger på de flyvende skiver har vakt i alle dele af vor verden.

Skønt vi gætter på, at flyvende skiver er til stede på den sovjettiske himmel, kunne vi ikke garantere dette på grund af mangel på materiale og tavsheden omkring problemet fra autoriteterne.

„I 1961 blev en maskine af form som en raket, med fire ben, set lande nær Irkutsk. Maskinen og to af dens „ejere" – væsener fra andre planeter – blev fotograferet af en doktor fra et nærliggende laboratorium".

Udfra denne rapport kan vi måske antage, at der har været medlemmer af besætningen til stede udenfor maskinen; besætningsmedlemmer, der, måske i et eller andet undersøgelsesøjemed, befandt sig i nærheden. Disse data faldt sammen med mange andre tilfælde, der har fundet sted i næsten alle dele af Jorden. I Brazilien, for eksempel, kender vi til lignende observationer: sagen Ararangua SC er én af dem. Den 18. november 1957 overraskede to arbejdsmænd nær deres ejendom to UFO'er, der var landet dér, og tilstedeværelsen udenfor dem af deres besætninger, der, ved at finde sig overraskede, løb til deres maskiner og forsvandt. Tilsigtet undersøgelse? Hvorfor ikke?

I 1961 forsvandt en lille postflyver, der medbragte post og fire passagerer; det skete, da flyvetabellen indikerede, at maskinen fløj over USSR's centrale slette. Flyet blev fundet, intakt, to dage senere nær Tobelak (Sibirien). Alt ombord – maskine, radio, bagage, etc. – var i perfekt orden. Tanken indeholdt brændstof til to timers flyvning. De fire om bord var forsvundet sporløst. I en afstand af 100 meter fra flyveren var der en enorm cirkel, 30 meter i diameter, i hvilken græsset var brændt og jorden i uorden. Den flyvende skive havde landet der".

I denne usædvanlige sag må vi først betragte den størrelse og kapacitet, UFO'et måtte have for at kunne opsamle en flyvemaskine. Derpå den omhu, der er bragt i anvendelse ved tilbagelevering af flyvemaskinen til trods for det faktum, at det ikke leverede de fire passagerer tilbage.

En lige så enestående ting skete i De Forenede Stater, da piloten Felix Moncla og radaroperatør R. R. Wilson den 23. november 1953 og deres flyvemaskine blev „opslugt" af et enormt UFO, et forhold bekræftet af jord-radarkontrollen. Vidnerne til hændelsen kunne intet gøre, og indtil i dag har der ikke været nogen nyheder om de to piloter eller om flyvemaskinen. En rum-„kidnapning"? Hvor kan de to piloter være nu? Er de døde? – men maskinen? Med hvilket formål for øje blev kidnapningen udført?

USAF prøvede at nægte, at der havde været nogen sammensmeltning med skiven, idet det sagde, at „F.89'eren simpelthen havde lidt havari, og at det andet „blip", årsagen til uroen, kun var en canadisk DC.3, der var kommet ud af sin kurs og uforvarende fløj over amerikansk territorium. Denne mulighed blev benægtet af den canadiske regering. Desuden

overskrider en DC.3 sjældent 300 km/timen, mens det fremmede objekt fløj over 900".

De udtalelser, der blev afgivet af autoriteterne, – under pres af pressen, der var ivrig efter at vide, hvorvidt „sammensmeltningen" af de to „blips" virkelig var sket, – gik ud på, at „operatørerne havde taget fejl, og ikke så hvad de sagde, de havde set".

Vi må spørge: hvorvidt der var et UFO tilstede på Michigan-himlen; hvorvidt en flyvemaskine udstyret med radar gik op for at undersøge; hvorvidt det, da det nærmede sig, blev „opslugt" af UFO'et, et forhold bekræftet af jord-radaroperatører, men benægtet af autoriteterne; hvor piloterne og radaroperatøren er; hvor den flyvemaskine, de benyttede, er.

Auriphebo Simoes erklærer, at Moncla-sagen var en gentagelse af Mantell-sagen. Imidlertid eksisterer der ingen officiel version af sagen, eller hvis der gør, er den ikke blevet røbet. Det er ham, der siger, at sagen dukkede op, efter at Ruppelt havde forladt USAF's "Project Bluebook". Hans berømte beretning om UFO'erne nåede først offentligheden to år efter F.89-hændelsen, men Ruppelt nævner den ikke, „ikke engang af omtale".

Flying Saucers
oktober 1967.
(Oversat fra "Sabedoria"
fra Rio de Janeiro,
Brazilien,
nov. 1966 og jan. 1967). / *Mog.*

Royal Observatory indsamler nu rapporter

Royal Greenwich Observatory i England har meddelt, at de indsamler UFO-rapporter. Den verdensberømte astronomiske institution, der ligger ved Herstmonceux Castle, Hailsham, Sussex, indsamler nu data om UFO-rapporter fra hele England. Det ligger endnu ikke helt klart, hvad der videre sker med rapporterne, men de modtog i oktober og november (1967) oplysninger om nogle meget interessante observationer, under den engelske »bølge«.

I Sedlescombe blev set en stærkt lysende, roterende kugle, der bevægede sig i en cirkulær bane og derefter forsvandt. Det var den 27. oktober 1967 kl. 12,45 a.m.

Klokken 04,30 den 25. oktober blev en stærkt lysende genstand med takkede kanter, og tre mindre UFO'er observeret nær South Maidstone, mens de bevægede sig mod nord bag en let sky.

Kl. 20,15 den næste dag blev to store genstande, der senere fik følge af en tredie, set bevæge sig rundt om hinanden ved Kedah.

Den 24. oktober kl. 22,15 blev der rapporteret om et UFO på 30 fod (9 meter) i diameter i nærheden af Buxton. Ifølge beskrivelsen glødede det gult fra bagenden og fik tilsyneladende trætoppene til at bøje sig.

Nicaps UFO-Investigator, jan.-feb. 1968/10Kj

To korte artikler af Andrew P. Tomas

Andrew P. Tomas var tidligere redaktør for »Australian Flying Saucer Review«, men afgav dette hverv for at rejse jorden rundt. Han var i Rusland på tidspunktet for oprettelsen af et institut til forskning af de flyvende tallerkener, og har under sit ophold i Frankrig skrevet en kort artikel om det til »Pheénomenes Spatiaux«, og desuden omtalt en kostelig hændelse i Australien. Her er oversættelsen:

Nyt fra USSR:

Der 18. oktober 1967 blev der i Moskva holdt et møde med 400 personer, som var interesserede i mysteriet om de flyvende tallerkener. Det blev organiseret af Unionens Kosmonautiske Kommission. Navnet under hvilket det vil fungere fremover, er dog endnu ikke vedtaget.

Til bestyrelsen blev følgende medlemmer valgt:

— General P. Stoliaroff, president.
— Dr. Felix Zigel (astronom), vice-president.
— Alexander Kasantseff (skribent), vice-presid.
— Arcady Tikhonoff (ingeniør), sekretær.

Et fjernsynsprogram om UFO'erne blev udsendt fra Moskva den 10. november. Kommentatoren præsenterede general Stoliaroff og Dr. Zigel. Sidstnævnte viste tegningerne fra observationen af et UFO i 1967 i Kaukasus, og fra en tidligere observation over Polarkredsen. General Stoliaroff sagde, at forskernes mål var at bekæmpe en pseudovidenskabelig tolkning om UFO'erne, og han opfordrede alle, som var interesserede i denne videnkabelige forskning, til at tilmelde sig organisationen.

Myndighederne contra sandheden

UFO-forsamlingen arrangeret i Australien den 27. februar 1965 af Ballarats Astronomiske Selskab, blev overværet af hr. B. G. Roberts, videnskabelig rådgiver i Royal Australian Air Force.

Han udbredte sig på en meget detaljeret facon om de spørgeskemaer, som bruges af personalet i Air Force til udfærdigelse af rapporter om UFO-observationer. Han sagde, at mange konventionelle objekter kunne blive taget for UFO'er. Hvilket slet ikke var noget nyt for de tilstedeværende delegerede.

Hr. Roberts pegede på de tvivlsomme observatører, på luftspejlinger og andre lignende ting. Da han var færdig, rejste en distingveret herre sig og sagde: »De giver mig det indtryk, at alt kan få en tilfredsstillende forklaring, når blot man har tid og kræfter nok«.

Manden havde selv i 1957 i 2000 fods højde set et blændende lys, som fløj 640 km/t. Det var hverken en ballon, et fly eller et meteor. Vi kan tro ham, for hans navn er sir George Jones, luftmarskal i Royal Australian Air Force under 2. verdenskrig.

Ved forsamlingens slutning meldte marskallen sig til studiegruppen for flyvende tallerkener.

Guy Markus



— Beklager, ikke for farvede.

Warminster mysteriet

Warminster mysteriet er første gang ganske kort omtalt i UFO-Nyt nr. 6 1965 og senere i nr. 1 1966. De mange hændelser, der har fundet sted i Warminster-området (England), er detailleret behandlet i bogen »The Warminster Mystery« af Arthur Shuttlewood.

Arthur Shuttlewood, der også er forfatter til nedenstående artikel, er journalist. Han har foretaget store og omfattende undersøgelser i forbindelse med de mange observationer, der gennem tre år er gjort inden for et afgrænset område med centrum i Warminster. I lange perioder har området været under konstant observation af UFO-folk, og blandt disse A. Shuttlewood.

I artiklen giver han en sammenfattende beskrivelse af, hvad man har set og samtidig sin egen personlige opfattelse af det mønster, der synes at tegne sig bag alle disse begivenheder.

Artiklen kan nok forekomme lidt for blomstrende i sin opbygning og udformning, men den dækker ikke desto mindre en kæde af begivenheder, som uomtvisteligt har fundet sted, og som man ikke fra officielt hold har kunnet bortforklare. F.P.

UFO'er unddrager sig videnskabelige vurderinger

Af Arthur Shuttlewood.

Chocklydbølger, der ramponerede huses tagrygge, fik nervøse mennesker til at dukke sig og krybe sammen, tømmerværk fra lofter og kvistværelser til at skælve, vinduesrammer til at klapre og døre (i øverste etage) til at knage i protest i nattetimerne, var forvarslet til mærkelige luftfænomener, der viste sig i Warminster distriktet i Wiltshire, England.

Selv om de ikke forskrækkede, gav de i det mindste forbavsede »ofre« grund til at spekulere over deres oprindelse. Nu, efter næsten to år med kontinuerlig observation af nattehimlen fra et lokalt højdedrag kendt af alle britiske UFO-forskere som Cradle Hill, finder jeg, idet jeg ydmygt, men dog i sandhed kan prale af, at ægte UFO'er er kommet til syne over Warminster på hver eneste klar nat fri for lavt og tæt skydække, at et temmelig tydeligt mønster i det mindste dukker op fra UFO-gådens sammenfiltrede garnnøgle.

Støj-chok'ene begyndte juledag i 1964. De dannede en voldsom indledning til blændende visioner af det imponerende ukendte, der viste sig på vores himmel, efter at vibrationer af ultrasonisk kvalitet, som dræbte fugle og mus, ophørte med at plage et fredeligt samfund uvant med sådanne oprivende manifestationer, som omtalt i min sidste bog »The Warminster Mystery«.

Det er en enestående historie, fordi begivenhedskæden, der forbinder tilfælde af det sælsomme og ujordiske, strækker sig så langt i tid. Disse sælsomme tildragelser har fortsat, usvækket, i over tre år. Øjensynligt bliver vores himmelbårne »lovovertræderе«ved med at låne vort lokale luftrum; og det er åbenbart, at ingen magt i England kan forhindre dem i at gøre det.

Ikke alene vedbliver observationsrapporter med at komme dryssende ind til mig med regelmæssige mellemrum sammen med de mere ildevarslende aspekter med landinger af fremmede maskiner og besætninger foretaget i nærheden af de mest fremtrædende af vore naturlige vandingssteder, men de bliver stærkt støttet af, hvad jeg i de sidste par måneder har set med mine egne øjne; oplevelser, som jeg deler med hundreder af andre vidner på Cradle Hill. En ikke seende og ikke tænkende hovedpart af vor verden kan ikke længere med et skuldertræk afvise vidnesbyrdets imponerende vægt og rigdom.

Rumfartøjer af forskellige typer er blevet set over Warminster af over 2000 mennesker til dato, inclusive adskillige hundreder fra udlandet og alle dele af England. Blandt dem er videnskabsmænd, professorer, filosoffer, læger, overlærere, amatørastronomer og fysikere. Et antal kom med den bestemte hensigt at modbevise en beskeden erklæring, mit tre-mands team har fremsat om, at UFO'er kan ses på mindst halvdelen af årets nætter. Andre, som f. eks. en lærer ved en stor amerikansk skole, kom i blind tillid til, at de langt om længe fik deres første uforklarlige luftgående objekt at se. Ingen alvorlig forsker er taget derfra uden belønning under de rigtige vejrforhold (som tidl. omtalt).

Uidentificerede flyvende objekter antager forskelligt farvede former, af glødende kugler, pærer og halvkugler, der rækker fra blodrøde rubiner til funklende diamanter; skinnende grå perler med svagt skinnende overflade om dagen, til grønt flammende smaragder, der smykker nattehimlen. Set gennem et tre tommers om natten, er et svævende rumfartøj en strålende ildflue med udstrålende farvemønstre; den mest almindelige type om dagen er kanonmetal-grå, som skinner i sølvagtig majestæt, når solens stråler rammer den.

Længere og større luftfartøjer, der er meget sjældnere, bliver af visse vidner sammenlignet med luftgående undervandsbåde, sølvhvide zeppelinere eller illuminerede togvogne i flugt, med afrundede ender og komplet med vinduer langs siderne. Hovedparten af disse fænomener er lydløse under bevægelse, ligesom de mindre typer altid er det, medmindre og indtil de stryger tæt ned mod jorden — da høres en summende eller snurrende lyd, der minder om millioner af sværmende bier.

Uhyrer med højrød bug, der spreder livlige kegler af lys over den omliggende egn, er også blandt de sjældnere sete UFO'er. De svæver over bakketoppe og har en underlig rolle som bærere (i.e. »moderskibe«). Vingeløse og massive suser de over deres mål med en sær fløjtende lyd for at sveve dér i lysende herlighed. Pludselig kastes svajende følehorn (eller fangarme) ned fra undersiden af fartøjet, ned ad hvilke mindre »brødre«, der ligner raske myrer, glider, sædvanligvis røde eller orange i farven.

Disse flittige »småtingester« sonderer bakketoppe og danser over sumplet jord, før de vender tilbage til hoved-fartøjet over dem, som på reb, der rulles sammen. Det er en fascinerende operation at betragte de små skiver hælde, sno sig og »furagere«, mens de øjensynligt er beskæftiget med at grave i de øverste jordlag.

Efter afsluttet operation piler de livlige luftmyrer op til den støttende paraply eller baldakin over dem, idet de ruller tilbage til basen ad spinkle tråde. Det er, som om de har invaderet højderne for at »indsprøjte speciel energi« til dem som en nødvendig sikkerhedsforanstaltning mod fremtidige kosmiske begivenheder, eller som om de renser arealet for onde og uønskede kræfter, der søger at hindre en forudbestemt kosmisk plan for jorden. Cley Hill har været et enestående eksempel på denne form for invasion; måske forståeligt nok, for dette højdedrag nær Warminster var i fortiden berygtet for hedenske gerninger og djævletilbedelser. Indvielser og ceremonier i sort magi var, såvidt jeg har fået oplyst ved efterspørgsel og forskning, hverdagsbegivenheder dér indtil vort århundredes begyndelse.

Enhver, der observerer fra jorden, rådes til stor forsigtighed — men tankeløs frygt for det uberegnelige ukendte er ikke berettiget. Mennesket er et nysgerrigt dyr, dets opdagelsesinstinkter er fuldt vækket, når det bliver udfordret af de invaderende, »venlige« eller »fjendtlige«, der i adfærds-mønstre ikke passer ind i noget grundfæstet og genkendeligt jordbegreb. Når det imidlertid udforsker UFO'er, må det lære at kontrollere impulsiv optræden, mens det på samme tid dæmper naturlig frygt, hvis det nogensinde skal nå frem til de korrekte svar på den stadige gåde, de udviser.

Det mest almindelige UFO, som jeg ville kalde »et tænkende lys«, er særligt aktivt, når det som en plet viser sig på himlen over Cradle Hill. Set med det blotte øje flyver disse normalt i store højder, dog er dette en optisk illusion, der stammer fra deres miniatureformat. De er små, spaltede mosquitorer i bevægelse; simpelthen klare lys af cirkulær form, der hurtigt ændrer retning, sommetider ved enorme hastigheder. Videnskabelig vurdering er vanskelig.

I juni 1966 beregnede et team fra British Unidentified Flying Object Research Association (BUFORA) ledet af Edgar Hatvany, idet det brugte en målestok på 30 fod (9,1 m) i diameter, hvilket vi forbinder med den almindelige kuppelformede tallerkentype, og en triangulations beregningsmetode hjulpet af astro-kompasser eller theodolitter, hastigheden af et UFO, der i rasende fart skød over himlen over Cradle Hill, til mellem 56.000 og 72.000 miles (melle mca. 90.000 og 116.000 kilometer) i timen.

Hvis vi kan stole på denne vurdering, der er gennemført så korrekt som muligt under de givne omstændigheder, så er her et bevis på, at det fantastiske og utrolige — for os — kun er gennemførligt på dét kosmiske plan af teknologisk udvikling,

som vore »besøgende« har nået. Lad os nærmere studere »tænkende lys«-typen, for de er ganske interessante.

Når de ses nær jorden, svævende over jord eller levende hegn, brister den illusion om den store afstand, man havde, når man så dem tidligere; for de er ikke større end en fodbolds dimensioner og fremtræder som en flad, skinnende skive, der ligner et fad. Vi er overbevist om, at de er robotter af en fjernstyret, kontrolleret natur, udsendt på nærobservationsopgave fra større fartøjer.

De samler informationer, der behøves af »afsenderne«, idet de oplagrer kendskab og data i elektriske hukommelsesceller og på filmplader. De er elektroniske »hjerner« med metalliske hylstre, men har altseende, althørende og altoptegnende egenskaber. Disse ubemandede opmålere må være uvurderlige hjælpere for de interplanetariske rejsende højre oppe, ivrige efter at lære om os og vore krigeriske tendenser, som de er belyst ved eksempler i den forløbne historie.

De små tingester kan dukke lavt ind i farligt område, såsom kampøvelsesarealer for hærtropper og tanks nord for byen Salisbury Plain og Imber, hvor endog de hurtigste mellemlandinger af bemandede fartøjer ville være en risiko for selvmord. På heldigt gennemførte missioner til jorden kan disse små »hjælpere« studere dybereliggende jordlag, afgrøder, vegetation, vandindhold, og endog menneskelige reaktioner og følelser ved deres komme.

Efter at mine medobservatører (forhenværende Royal Air Force-besætningsmedlem Bob Strong og husmoder Sybil Champion) og jeg har betragtet deres smidige operationer ved mange lejligheder, føler vi os overbevist om, at de er altafgørende formidlere, i stand til at optegne og optage alt det, der »ses« og »høres«, til hurtig transmission til menneskevæsenerne ombord på »moder-luftskibene«, der måske venter forventningsfuldt hundreder af mil længere oppe. De tænkende robot-lys er, fremragende konstrueret og fremdrevet, som de er, sig selv nok i deres vigtige jobs.

Medmindre man er meget fortrolig med UFO'ers vaner og mystiske manøvrer, kan man tilgives for at forestille sig, at sådanne små åbenbaringer ikke er mere håndgribelige end fantasifostre fra en space fiction forfatters febervilde tanke-baner i futuristisk verdensskabelse. Dog beviser, alvorligt og på afgørende vis, øjenvidneberetninger eksistensen af disse tjener-kugler af dværgstørrelse (dog med kæmpe-kapacitet).

Beviserne på stedet fra højtstående (vel-kvalificerede) vidner kan ikke benægtes. De er altfor stærke og befæstede til, at man kan affeje realiteterne som »tåbeligt« eller »fantasifostre«. Intet fantastisk broderi i beskrivelse eller anspændt mental logik er nødvendig for at gætte den præcise hensigt med robotmekanismer, der tydeligt nok arbejder i perfekt harmoni og samarbejde med større rumfartøjer ved at forsyne spørgsmål, der interesserer deres besiddere, med færdige svar.

Men en fællesnævner, der gælder alle disse himmelske vogne, er, at de er fantomer af undvigende beskaffenhed, idet deres flyvehastighed og indviklede kursændringer naturligvis åbent spotter lovene for gravitet og atmosfærens gnidningsmodstand. For at sige det ærligt, så skal man *se* disse uophørlige forandringer for at tro på, at øjnene ikke simpelthen bliver bedraget.

Hvem eller hvad der end har kommandoen over disse hallucinations-agtige maskiner, har de overvundet problemerne med gravitations-træk og antigravitations-opstigning, idet de arbejder i harmoni med neutrale magnetiske felter og kraftlinier i og udenfor jordens atmosfære. Kort fortalt gør de med held oprør mod nuværende begrænsninger i vore videnskabelige begreber, uddannelse og traditioner. Udover at de til fuldkommenhed behersker elektro-magnetisme i videste forstand, udnytter de så tillige visse kræfter i og bølgelængder af solstråler til oplagring i en central søjle for at kunne tilvejebringe positive og negative hjælpemidler?; for at kunne give yderligere kraft, drivkraft og fart under ugunstige flyve- og manøvrerings-forhold?

Den fulde forklaring på dé tekniske og videnskabelige problemer, de stiller os overfor, men som de selv har løst, ville blive en af de største åbenbaringer i menneskets tid på jorden indtil nu, i forbindelse med nøjagtig identifikation af »piloterne« i disse forbavsende rumfartøjer og deres præcise formål med at besøge vor planet på et afgørende trin i udviklingen af vor nuværende civilisation.

Som nyhedsreporter gennem mere end 20 år, professionelt uddannet observatør af menneskelige anliggende og begivenheder, bliver jeg ikke let narret. Det tør jeg ikke blive, da mit rygte ikke alene ville blive bragt i fare, men ødelagt! Ikke desto mindre må jeg konkludere, at disse maskiner ikke er fra jorden, idet jeg nøgternt dømmer ud fra kendsgerninger, jeg har samlet fra solide borgere, hvis syn ikke er defekt, hvis temperament er ligevægtigt, og som er i besiddelse af sund fornuft.

Når jeg afvejer alle beviser, der til dato er præsenteret, og vurderer dem, blot på den lokale UFO-front, må jeg indrømme, at de ikke stemmer overens med konventionelle luftfartøjers opførsel og karakteristika; de stemmer overens med ikke-gen-

kendelige faktorer og må således klassificeres som ikke-jordiske tekniske genstande.

Et uigendriveligt faktum, der beviser usandheden i enhver formodning om, at de er prototyper på fartøjer, der kan starte lodret — eller jord-til-luft missiler på den hemmelige liste fra det britiske militær, er, at de er blevet observeret i ikke mindre end 70 forskellige lande. Yderligere er intet luftfartøj på denne planet lydløst under flugt, bortset fra svæbeplaner, der har begrænset rækkevidde og manøvredygtighed.

Et styrbart missil udviser, selv om det kan sväve, ikke den cirkulære eller dråbeagtige form, man kender fra hovedparten af UFO'er. Det er blyantformet og kan kun tilbagelægge relativt korte afstande. Det er bestemt ikke i stand til at sväve i mere end en time, et karakteristisk træk for UFO'er over Cradle Hill. En helikopter er ikke nogen UFO-kandidat, eftersom den er støjende og ikke til at tage fejl af, selv ved de største højder, den kan opnå. Den vigttigste overvejelse er: Hvorfor i alverden — eller i himlen (or out of it) — skulle så mange fremmede fartøjer sväve over og hjemsøge Cradle Hill? Tjeneste-luftfartøjer har heller ikke, i henhold til strenge regulativer, tilladelse til at sväve over befolkede egne.

Jeg skrev, allerede i foråret 1966 — efter at jeg i en seks ugers periode med konstant observation fra lokale bakketoppe havde set umiskendelige UFO'er hver eneste klar nat — et personligt brev til vor forsvarsminister, Denis Healy, idet jeg fortalte ham om mine opdagelser og indtrængende anmodede ham om at rejse til Warminster for selv at se disse forbavsende rumfartøjer.

Jeg blev høfligt afvist af en mr. H. Toft, der skrev til mig fra ministeriet i Whitehall. Han sagde, mr. Healy var en travl mand og ikke kunne afse tilstrækkelig tid til at komme, idet han takkede mig for invitationen. Derpå fulgte den deprimerende form for stereotypt affejende forklaringer, den officielle version, på de fleste påstande om UFO-observationer. Venus, atmosfæriske forstyrrelser, balloner og meteorologiske instrumenter, solen genspejlet fra højtflyvende fugle, satellitter, optisk illusion, etc., etc. Alle kom med i de foretrukne alternativers store kasse, skønt det blev indrømmet, at mindre end 10 pct. af observationerne er uforklarlige. I virkeligheden blev det formuleret derhen, at »mere end 90 pct. er forklarlige«.

Siden da har jeg ikke prøvet at overbevise Hendes Majestæts regering om, at UFO'er eksisterer, hvadenten de officielle departementer kan lide det eller ikke. Jeg var forberedt på at være fuldstændig samarbejdsvillig, og havde faktisk forelagt vidneberetninger og fotonegativer plus aftryk til udtømmende efterprøvning og undersøgelse hos luftministerie-eksperter. Nogle af dem er efterhånden kommet tilbage med »ingen kommentarer«-noter vedhæftet. Det er rimeligt nok, for det er klart, at der er gode grunde til ,at ingen regering under nogen omstændigheder kunne forpligte sig til offentligt at indrømme tro på ikke-jordboere.

Det var, som om jeg prøvede at sælge vort forsvarsministerium noget — og dog er materialisme og det kommercielle profit-motiv uforeneligt med fremskridt ad vejen mod Sandhedens strålende kerne, specielt indenfor dette forskningsområde! Imidlertid pløjede jeg min ensomme forskningsfure, støttet af Bob og Sybil, idet jeg ignorerede den deprimerende og nedslående officielle holdning, der direkte eller indirekte stempler så mange fornuftige mennesker som løgnere.

Warminsters himmelvidder har været værter for tusinder af fremmede fartøjer i de forløbne tre år. Der må være en bestemt grund til dette, hvilket i sig selv er et fænomen. De glidende overflyvninger af adstadige satellitter ser vi naturligvis bort fra; også højtflyvende jetfighters, identificerbare ved deres forsinkede støj, efter at de i nogle tilfælde er fløjet over i stor højde. UFO'er er blevet set »dansende i ring« rundt om jetmaskiner i fuld fart eller »springe buk over dem« som beskrevet i »The Warminster Mystery«.

Men dette hårde faktum bliver tilbage: Disse forbavsende rumfartøjer unddrager sig videnskabelige vurderinger. En videnskabsmand foretrækker det håndgribelige og fysiske for det uopnåelige og abstrakte. Hvis man kunne lokke et rumfartøj til at lande og lade sig putte under et objektglas, så mikroskopiske analyser kunne foretages, og indhold og drivkraft af eksemplaret kunne blive udtømmende gennemundersøgt, først da ville videnskabsmænd blive helt overbevist om, at hér er virkelig noget, der ikke er fra denne jord.

Dog er jeg taknemmelig over, at der er tilstrækkeligt mange åbensindede videnskabsmænd, der indrømmer, at der er andre dimensioner, der bør udforskes ud over den hypotetiske fjerde, ekstra sanser kan tænkes at eksistere ud over den oversanselige erkendelses sjette, og er rede til at tage den udfordring op, som UFO'er stiller de nysgerriges sind og hjerner overfor. Når jeg har sorteret hundreder af breve med forespørgsler i min personlige postsæk, er jeg tilfreds med, at læger, astronomer, professorer, fysikere, geologer arkæologer og nogle af verdens fineste lærere endelig er begyndt at tage emnet alvorligt. Løsningen på UFO-

forviklingerne vil aldrig blive fundet af snæversynede kynikere, som håner ufologers samvittighedsfulde bestræbelser. Det endelige udfald kunne godt blive, at de samme kynikere, der ikke vil se realiteterne i øjnene, vil være de mennesker, der »falder langs vejsiden«, når den dybere mening bag UFO-gåden til slut afsløres, med den klarere forståelse hos os alle til følge.

ORBIT
Sseptember 1967. Mog. Borgholt.

Markovitz i modvind

En stædig modstander af UFO-undersøgelser, professor William Markowitz, Marquette University, er blevet skarpt kritiseret af flere videnskabsmænd, der har undersøgt problemet: Uidentificerede Flyvende Objekter. (Se UFO-Nyt nr. 3 1968, side 99 øverst).

Professor Markowitz' skeptiske syn(spunkter) blev kendt gennem 15. september 1967-udgaven af Science Magazine, det ugentlige tidsskrift, der udgives af The American Association for the Advancement of Science (den amr. sammenslutning til videnskabens fremme). Det første hold breve til redaktionen, der indbefattede tilbagevisninger fra fire videnskabsmænd, stod i udgaven fra den 8. december. Alle indsenderne gik énstemmigt imod Markowitz' påstande og argumentation.

Fysik-professoren fra Marquette stillede spørgsmålet, om »genstande, der blev set, var under ikke-jordisk kontrol«, og svarede, at dette var umuligt.

»Jeg er enig i, at uidentificerede objekter findes«, erklærede han, og han forsøgte ikke at bortforklare dem. Hans primære påstand var, at den ikke-jordiske forklaring stred mod fysikkens love. Efter at have gennemgået: den mulige udnyttelse af store raketter, og dét, han kaldte mangel på bevis for kommunikation, ikke-jordiske besøgende, mangelen på vrag (af rumfartøjer), og dét, han benævnte den videnskabelige presses manglende interesse, konkluderede han:

»(1) At rapporterede UFO'er skulle være under kontrol af ikke-jordiske væsener, er i modstrid med fysikkens love. (2) De offentliggjorte data retfærdiggør ikke, at der foretages undersøgelser«.

Tilbagevisningerne.

William Powers, Northwestern University, der arbejder sammen med dr. J. A. Hynek, luftvåbnets chefkonsulent i UFO-spørgsmål, skriver: »Hele hans argumentation mod muligheden for, at UFO-er er under ikke-jordisk kontrol, hviler på et teoretisk grundlag, og har ingen relation til indholdet af UFO-rapporter. Det eneste, Markowitz har bevist, er, at hans eget udkast ikke forklarer rapporter om starter og landinger«.

Jacques Vallee, Northwestern University, der har skrevet »Anatomy of a Phenomenon« (UFO-er): ».. Han udvælger med overlæg grænsetilfælde, i et forsøg på at så tvivl om værdien (gyldigheden) af de nuværende forsøg, fra officielt og privat hold, på systematisk indsamling af data.. Markowitz lader sig styre af én, og kun én, tanke: at man ikke må tage hypotesen om »intelligent kontrol« under overvejelse, med mindre man er villig til at sætte dé fornuftsmæssige processer, der er videnskabens grundlag, over styr. Det er foruroligende, at så enormt irrationelle (fornuftstridige) argumenter stadig kan nyde fremme i videnskabelige kredse..«.

Richard Rosa, Avco Averett Research Laboratory:»..Jeg finder ikke hans argumenter overbevisende (Jeg) må indrømme, at en tilfredsstillende interplanetarisk fremdriftsmetode ligger langt hinsides vor nuværende teknologis formåen. Men hans argumenter beviser eller indebærer ikke i mindste måde, at det ligger hinsides nogen andens (formåen) — endsige hinsides, hvad vi vil kunne om 100 år«.

Thomas Gibb, Jr., Fakultetet for Kemi ved Tufts University: »..Dersom videnskabsmænd veg uden om emner, der medfører krænkelser af fysikkens ukrænkelige love, ville vi få ubesungne mindeværdigheder såsom (denne): »Marie, denne fosforescens krænker (strider mod) den Første Lov; lad os undersøge Barium sulfat i stedet for..«.

»Jeg tvivler meget stærkt på, at UFO'er er under ikke-jordisk kontrol, men skulle de være det, er jeg sikker på, at vi primitive tobenede skabninger kunne bevise det modsatte ved at citere vore fysiske love«.

Philip Steffey, Santa Monica, Californien: »Indicierne mod UFO'er som rumfartøjer er, med baggrund i Simon Newcomb's bevis for nylig (1895) for, at der ikke kan eksistere nogen planet indenfor Merkur, lige så overbevisende som Newcomb's påvisning af, at flyvemaskiner ifølge de fastlagte (anerkendte) fysiske love, ikke kan flyve..«.

Isabel Garcia, Flushing, New York: »Da jeg læste Markowitz' artikel, kunne jeg ikke lade være at tænke på nogle bemærkninger, som jeg tror blev skrevet af Isaac Asimow: at når en anerkendt videnskabsmand sagde, at noget var sandsynligt, så havde han sandsynligvis ret, og hvis han sagde, at noget var umuligt, havde han sandsynligvis uret«.

At Science Magazine's spalter er blevet åbnet for drøftelser af Uidentificerede Flyvende Objekter, er den seneste videnskabelige anerkendelse af, at UFO'er er et alvorligt (seriøst) problem. Takket være tidsskriftets fornemme ry i videnskabelige kredse kunne dette skridt tænkes at få stor, vidtrækkende betydning.

Nicap's UFO-Investigator,
jan.-feb. 1968/10Kj

Teorier om de flyvende tallerkeners fremdrift

Project »Magnet« - Wilbur B. Smith.

Dette meget hemmelige kanadiske studium af magnetismen fandt sted derovre i året 1949. Kun tre år senere vidste man allerede noget om det. Det blev ledet af W.B.Smith, kanadisk videnskabsmand, ekspert i elektronik, og som under sig havde en stab af ingeniører og specialister i geomagnetisme, som hørte til transportdepartementets afdeling for telekommunikationer.

Smith opfyldte forskellige betingelser, som var nødvendige, for at hans projekt kunne lykkes: som funktionær, der havde til opgave at kontrollere udsendelser, havde han mulighed for at modtage enhver fremmed udsendelse; som ingeniør specialiseret i geomagnetisme, havde han af regeringen fået et udmærket laboratorium, hvor han kunne eksperimentere med visse teorier; desuden kunne han med det radarudstyr, som skulle studere ionosfæren, følge enhver tallerkenbevægelse i stor højde.

Hans teori er særlig interessant til forklaring af de farver, som vidnerne mange gange har beskrevet ved observation af »flyvende tallerkener«.

Smith fastholder, at hvis et apparat opnår at fremstille et eget magnetfelt, og er i besiddelse af en ledende, roterende ring, vil der udvikle sig mægtige kræfter, som kan holde dette apparat i luften, og dette apparat må antages at have en egnet form. d.v.s. den som man normalt beskriver som »flyvende tallerken« (vi bemærker, at mange gange har vidnerne fastholdt, at objektet drejede, medens andre sagde, at det var omslutttet af en ring, hvilket stemmer med denne teori).

Hvis strømmen, som går rundt, er stor, og apparatets afkøling utilstrækkelig, kan dette blive gloende rødt til rødhvidt, hvilket forklarer mange observationer.

Der kan ligeledes opstå en høj spænding mellem tallerkenens centrum og kanten, hvilket kan afstedkomme en udladning, kaldet korona, hvis objektet befinder sig tilstrækkelig højt. Hvis den drejende ring accelererer, indtil den bliver opvarmet ved sin bevægelse i magnetfeltet, vil man først se en svag lyserød farve ;eferhånden som den accelererer, vil den blive rød, så orangeagtig, dernæst gul og til sidst af en hvidglødende rødlig farve (egl. rødhvid). Det vil sige, at processen er den

samme, som når man opvarmer et metal langsomt. Men hvis ringens rotation accelererer pludseligt, vil det menneskelige øje ikke se disse farveforandringer, som hurtigt vil gå fra det lyserøde over til det rødhvide.

Ved formindskelse af rotationshastighed er processen den samme, blot i omvendt form. Hvis det sker langsomt, vil man se alle faserne; hvis det sker pludseligt, vil det gå fra det rødhvide til det blegt lyserøde så at sige på én gang. Og mere endnu: man kunne få det indtryk, at lyset blev slukket.

Med hensyn til de blå og grønne farvetoner forklarer Smith, at de skyldes korona-udladningen; hvis det sker i lav højde, vil den blå farve være dominerende, da den har en kortere bølgelængde, og hvis det finder sted i stor højde, vil udladningen have et grønligt udseende.

Smith fastholder også, at hvis en tallerken flyver i meget lav højde over en by (100 m f. eks.), vil den inducere strømme, som kan smelte sikringer og brænde kabler. Dette afhænger, det er klart, af apparatets størrelse, og skulle, ifølge Smith, være grunden til, at disse objekter undgår at flyve i lav højde over byerne, og dette stemmer overens med at størsteparten (for ikke at sige alle) af de registrerede landinger finder sted på ubebyggede områder.

A.I.D.O.V.N.I. nr. 9 1967.
Oversat: Guy Markus

A:I.D.O.V.N.I.÷ Agrupacion Investigadora De Objetos Voladores No Identificados = undersøgelsesgruppe for uidentificerede flyvende objekter. (Medlem af A.P.R.O. og E.E.U.U. Buenos Aires, Argentina.

UFO CAMPING-FERIE

Kære UFO-interesserede! – Har De endnu ikke taget bestemmelse om sommerferien, så tag en rask beslutning, tag på UFO-camping i Ronæs. – Mød her andre UFO-interesserede under hyggelige former.

På Ronæs gl. Præstegård, der støder op til lejren, har vi endnu masser af værelser til dem, som ikke ønsker at ligge i telt. Ring til undertegnede og få oplysninger om disse værelser.

På selve lejrpladsens område vil der være udstilling af UFO-materiale samt muligheder for aflytning af UFO-foredrag og lign. på bånd.

Der vil blive arrangeret bilture, bl. a. til det smukke Egeskov slot med den dejlige naturpark.

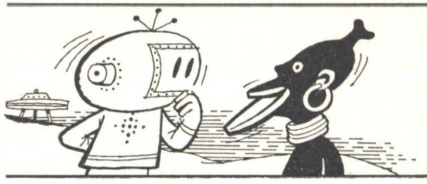
Hvis vejret er godt, vil vi om aftenen arrangere lejrbål.

En endelig plan for de foredrag, som vil blive holdt i ugens løb, er endnu ikke udarbejdet. – Jeg kan dog på nuværende tidspunkt sige, at redaktør, major Frank Pedersen, Erling Jensen fra rapportcentralen, stud. scient. Frede Storgaard Sørensen, Karl Hansen fra St. Heddinge samt forfatterinde, malerinde fru Birgitte Valvanne har givet tilsagn om at holde foredrag.

Tag beslutningen nu og tilmeld Dem denne uge, det vil blive en oplevelse ud over det almindelige.

Foruden hvad der skal betales for værelser, samt for ophold på campingpladsen, har vi i år set os nødsaget til at tage 10,00 kr. i entré for voksne og 5,00 kr. for børn. Denne entré gælder for hele ugen og skal dække udgifter til leje af hus etc.

Tilmelding til »UFO-camping 68« skal ske til: **Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6,², th., 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.**



RAPPORT HJØRNET

Siden sidst er der indkommet i alt 14 rapporter, hvoraf de 13 er fra i år. Den fjortende er fra 1967, og den begynder vi med.

»Den 25. december holdt jeg på en lille sidevej ca. 12 km fra Esbjerg. Klokken var kvart over eet om natten, og det var mørkt, vindstille og koldt, — jeg vil tro omkring 5°. Ca. 100-200 meter væk var der seks lygtepæle med lys. De var af den gammeldags slags med nøgen pære.

Imidlertid studsede jeg over, at der kun var den halve afstand mellem to af lysene«, fortsætter observatøren, herr P. Fønss, »og pludselig begyndte dette lys at vandre stille og roligt og stillede sig mellem næste række. Det flyttede sig to gange, og stod hver gang stille i to-tre minutter. Dernæst forsvandt det vestover og opad med stor fart«.

Den næste observation fandt sted den 9. januar om morgenen kl. ca. 0830 over Køge. Observatører var fem personer, som bl. a. så objektet gennem en kikkert (10×35). Fru C. Christensen beretter: »Min mand havde vinterferie, og vi var oppe, da vores medboer-dreng kom og kaldte. Vi løb ned i gården og så en stor lysende plet, der lydløst gled over himmelen meget langsomt. Der var god tid til at betragte den, og jeg så den i fem minutter. Den var meget stor, — på størrelse med et hestevognshjul. Den fløj en smule skråt og var fuldstændig lydløs. Den var oval og lyste stærkt gullig-hvidt. Lyset pulserede. Der var en mørk tegning tværs over objektet, og det var ligesom skiver, der drejede rundt, — sådan så det ud. Når skiverne drejede rundt, var det ligesom stråler svippede forbi. Den var meget mærkelig at se på, og vi var helt underlige ved det«, slutter fruen.

Fru G. G. fra Borggade i Aarhus stod i sit køkken, da hun i et kort glimt fik øje på nogle »flammer«, der i eet nu var ude af synsfeltet, der er begrænset af høje huse. Observatøren bor selv på 4. sal. Husene er i 3-4 etager, og synet var i samme højde som husenes tage. Nogle få sekunder kom »flammerne« imidlertid igen og havde altså — hvis det var det samme objekt — foretaget en vending på 180°. Det var umuligt at skelne nogle konturer på objektet, idet de pulserende flammer flød sammen. Foran på objektet sad ligesom to røde øjne omkranset af en mørkere ring. Måske var det noget på objektet, eller også var der måske tale om to objekter i tæt formation.

Efter få sekunders observation forsvandt objektet mellem husene, og derved er man i stand til med nogenlunde sikkerhed at fastslå afstanden til det til omkring 100 meter. Observatøren anslår størrelsen til ca. to meter i diameter og hastigheden til ca. 300 km/t. Observationen fandt sted den 10. januar.

Så springer vi frem til den 3. marts. Denne observation foregår over København, nærmere betegnet Svanemøllehavnen. Observatøren, herr Bent Nielsen, beretter: »Klokken var 1909 søndag aften, og vejret var køligt og stjerneklart med en let vind fra SØ. Efter dagens arbejde på min båd kom jeg op på bådebroen, hvor jeg stod og nød den klare himmel. På selve bådebroen er der ikke meget generende lys, og jeg tænkte, at kom der noget, så kunne jeg ikke undgå at se det.

»Jeg havde vel gået ca. 20-30 meter ad bådebroen«, fortsætter herr Nielsen, »da jeg så tre røde, runde lys komme fra SSV, ca. 60° over horisonten. De dannede en trekant med næsten lige sider. De to af lysene holdt sig konstant, medens det tredie pulserede. Da de i et halvt minut lydløst havde fløjet mod NØ, gik det øverste lys ud, og lidt senere forsvandt de andre. Jeg vil understrege, at vinden kom fra SØ, så objektet gik halvt mod vinden. Da jeg kender nødlys, droppede jeg den mulighed. Jeg synes, det var en ret spændende observation«, slutter observatøren sin beretning.

Den sidste observation fandt sted kl. ca. 1930 den 14. marts. Observatør var fru K.J., og observationsstedet var Haundrup på Fyn.

»Jeg fulgte frk. F.A. ud«, fortæller observatøren, »og da vi kom ud af døren og ned ad trappestenen, fik vi øje på to lys ganske lavt mod sydøst. Lysene

havde næsten flad underside, hvælvet overside og ville have været ellipseformede, hvis ikke de ligesom var skåret over på midten, således at de havde en flad, bred »snude« i flyveretningen. Fra begge objekter kom et konstant, rødgult lys af middel styrke. Vi så objekterne mellem to huse, og de passerede bag om det ene. Derefter havde vi frit udsyn, til de lydløst forsvandt over Ferritslev i nordøstlig retning. Formen ændrede sig, så de blev mere runde, fordi vi efterhånden så dem næsten bagfra. Jeg vil tro, at de var 8-10 meter store, 500-2000 meter væk og havde en hastighed på 170-200 km/t«, siger fru K.J. til sidst.

De resterende rapporter var fra Angeltrøa, Bergen, og Bergen i Norge samt fra Ørsted, Kastrup, Nakskov, Nyborg, Ellinge Lyng og Vedbæk i Danmark.

ej

☆

Lidt UFO-statistik

Når man ser, hvorledes 1967's observationer fordelte sig på året, er det tydeligt, at der er store udsving. F. eks. har der ikke været een eneste observation i februar måned, men også maj, juli, august og december har opvist lave observationstal. Hvad kan grunden være til det?

Vel, det er klart, at dårlige vejrforhold spiller ind, men samtidig er det endnu en gang blevet bekræftet gennem statistikken, at det er svært at få øje på UFO'er i dagslys. De fem lyse sommermåneder fra maj-september inklusive tegner sig kun for 34 pct. af observationerne trods det, at disse måneder samtidig er den årstid, hvor vejrforholdene er bedst. I sommermånederne er der også konstant mange mennesker ude i det fri, så man burde forvente en stigning i observationstallet i denne periode.

Observationernes fordeling på døgnet viser også helt klart, at skal man gøre sig håb om at se UFO'er, så må man ud om aftenen, når det bliver mørkt. Herunder ses en opstilling, hvor døgnet er opdelt i fire perioder. Samtidig er der angivet observationernes procentvise fordeling på perioden. Tendensen er tydelig:

0001—0600 = 15 %
0601—1200 = 4 %
1201—1800 = 15 %
1801—2400 = 66 %

Ved rundt regnet halvdelen af observationerne ses objektet af mere end een rapportør. På de 119 rapporter, vi har modtaget i 1967, er der i alt 203 rapportører (tallet er i virkeligheden noget større, men kun navngivne vidner er talt med.

I godt en femtedel af observationerne (21 %) har man observeret mere end eet objekt. Hvis man tæller alle objekterne sammen, kommer man til tallet 203.

20 % af de observerede objekter har været lavtgående, det vil sige at de har været i umiddelbar nærhed af jorden eller terrængenstande. I 1967 har der været forholdsvis flere lavtgående objekter end i de nærmest foregående år.

Halvdelen af rapporterne beskriver objekter, der har foretaget manøvrer, altså højde-, hastigheds- eller kursændringer.

16 % af rapporterne var norske, medens 14 % var svenske. I betragtning af, at vi først sidste år er begyndt at indsamle rapporter i Sverige, synes det norske raporttal at være ret lavt.

Til slut bringer jeg nogle skitser af en del af de objekter, som er blevet iagttaget i 1967. Som man vil se, er der tale om mange forskellige typer.

ej

Kun de vise besidder ideer; den største del af menneskeheden er besat af disse.

Samuel Coleridge. (1772-1834).

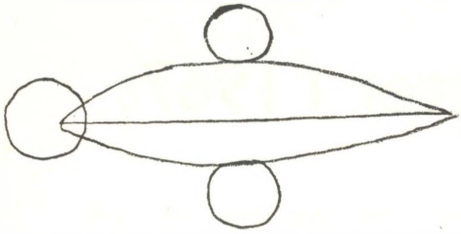
Tabel over objekter i 1967:

	Jan.	Feb.	Mar.	Apr.[1]	Maj	Jun.[2]	Jul.	Aug.[3]	Sep.	Okt.	Nov.	Dec.	I alt
1.	2									1			3
2.						1					1	1	3
3.							1			1	2		4
4.			1	1	3				1	1			7
5.			1		1								2
6.	5								1	1	2		9
7.	2		2			1							5
8.				1									1
9.				1				1					2
10.	1												1
11.	1			2			1		1		1		6
12.	1					3		2			1		7
13.				1						2			3
14.			1			1		1		1			4
15.	1												1
16.			2						1				2
17.				1		1							2
18.	2		1	1						1		1	6
19.						2				1		1	4
20.			1	1									2
21.									1				1
22.			2	1		2	1			1			7
23.			1	2		1		1					5
24.				3						1			4
25.			1	1		1					1		4
26.				1							1		2
27.				1					2	1			4
28.	1								1	2			4
29.		×			1					2	1		4
30.		×		1			1			1		1	4
31.		×	1	×		×			×		×		1
	16	0	14	19	5	13	4	5	8	17	10	4	115

Fodnoter:

1) + 2 1 April med ukendt dato
2) + 1 1 juli » » »
3) + 1 1 aug. » » »

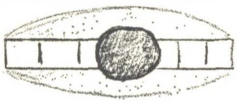
Objekter observeret i 1967
se de næste sider



FREDERICIA 19/6



NÆR ROSKILDE 25/6



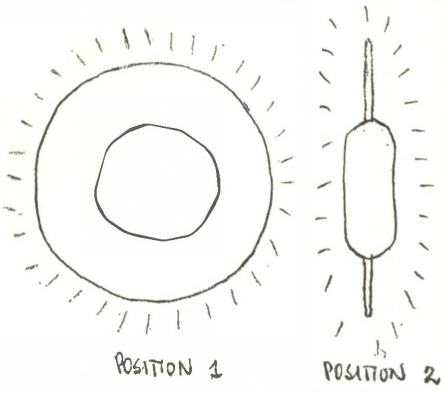
HASLE 24/4



ÅRHUS 4/5



SÄXNÄS 13/4



POSITION 1

POSITION 2

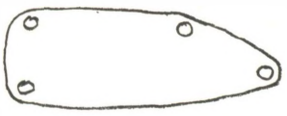
VÄNNÄS 11/4



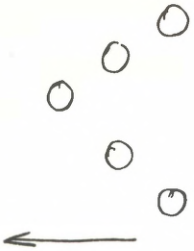
(IKKE BAKET EL. LIGN.)

KRISTIANSUND 9/2

OBJEKTER OBSERVERET I 1967



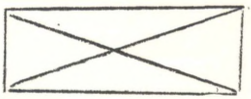
NÆR VÆRØYNGBORG 15/1



ODENSE 18/12



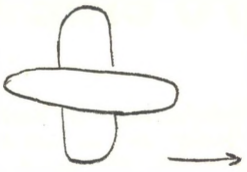
TROMSØ 24/10



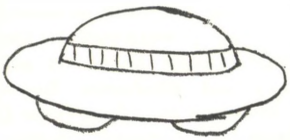
NYKØBING S CA 22/3



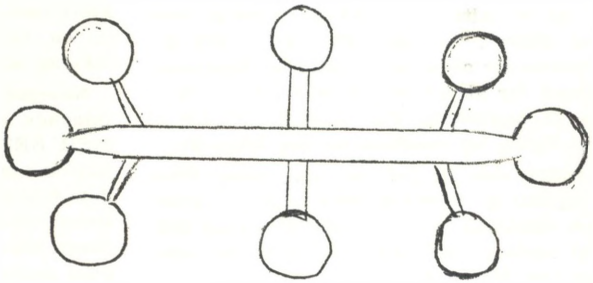
GRENÅ 11/9



BJØRING VANNET JUL



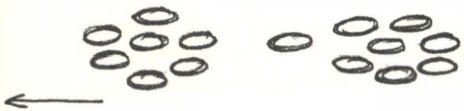
RØDOVRE 12/11



DOMBÅS 6/9



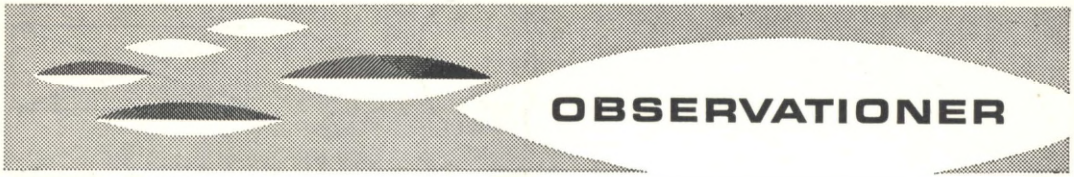
VEKSØ 2/11



SVENDBORG 28/9



FREDERICIA 22/10



UFO'erne ved Allendale Cottages

Historien begynder med en overskrift i "Stanley News" den 20. juli 1967, som lød: „MARSIANERNE KOMMER?" Artiklen beskriver hvordan et antal mennesker fra Allendale Cottages og nærliggende landsbyer i grevskabet Durham betragtede seks UFO'er, der svævede over Hedley-on-the-Hill området i næsten tre timer.

Yderligere en rapport fremkom i "Newcastle Journal" den 11. august, „FREMMEDE I NATTEN", og fortalte den samme historie som "Stanley News". TUFOS (Tyneside UFO Society) besluttede at sende et udforsknings-team til området for at interviewe alle vidner. Torsden den 15. august tog fire forskere af sted til Derwent Valley og resultaterne var følgende:

Om natten den 18. juli gik mr. Brian Ford en tur og sad kl. 10,30 om aftenen på en græsbevokset skråning, overfor Hedley-on-the-Hill, idet han iagttog nogle ræve; himlen var klar, men det var ikke mørkt.

Pludselig fik et eller andet ham til at se mod Hedley, og i horisonten var der seks skiveformede objekter. Grå med glimtende orange centre svævede de lige over bakkens brink. Mr. Ford havde aldrig set noget som dette før, så han for af sted hjem for at informere sin kone.

Han nåede hjem indenfor minutter og fandt sin kone talende med en nabo, mrs. L. Reah. Efter at have fortalt dem, hvad han havde set, lo de, men blev enige om at gå hen og se; de bad en anden nabo, mrs. Richardson, om at gå med dem; de nåede observationsstedet kl. 11,00 om aftenen, og objekterne svævede der stadig.

Efter en stund splittedes formationen i mindre grupper og bevægede sig langs dalen, på dette tidspunkt var det helt mørkt. En jetfighter kom til syne (alle lokale luftvåbenstationer nægter at have haft noget luftfartøj i området) og begyndte at lege tagfat med UFO'erne. De glimtende orange lys glimtede klarere, og endelig forsvandt luftfartøjet.

Omtrent kl. 1,30 om natten gik to observatører i seng, idet de forlod de stadig glimtende objekter; mrs. Reah så ud af køkkenet en time senere, og blev forbavset over at se de seks objekter flyve i retning mod Ebchester. De var klart røde i farven; flyvende i en formation på to, en, en og to forsvandt de meget hurtigt i retning af det nye Derwent Reservoir.

Newcastle Journal fra den 18. august havde følgende artikel: „FLYVENDE TALLERKENER SET IGEN". To teen-agers erklærer at have set en anden flyvende tallerken ved Allendale Cottage i Derwent Valley. Bare fireogtyve timer efter et besøg i landsbyen af vore forskere, blev en sølvskinnende skive set svævende over dalen ...

... I går sagde Jessie Robley fra Shotley Bridge: „Robert Telford og jeg gik mod Allendale Cottages fra Medomsley, da vi så det sølvskinnende objekt på himlen. Vi blev skræmt og løb hele vejen til Allendale Cottages".

Rapporter kommer fortsat ind fra dette område.

ORBIT,
SEPTEMBER 1967. / *Mog.*

Hvor bedragerisk håbet end måtte være, gør det os dog altid vejen gennem livet let.
La Rochefoucauld. (1613-80).

Observationen fra Green Brier, West Virginia

Folk, der bor ved bredden af en dam bag Muddy Creek Mountain, West Virginia, taler stadig om en sælsom ting, der skete dér tirsdag nat den 3. maj 1966.

Det var lige efter mørkningen, og en vedholdende regn faldt. Joe Kelly's familie, der bor på Spurgeon MacQueen-farmen, hørte udenfor en altgennemtrængende summende støj, noget lignende en generator, sagde de. Mr. og mrs. Kelly og deres børn så ud af et vindue mod den store dam og så lysene på en tilsyneladende stor og cirkulær tingest, der svævede over dammen.

Det kunne umuligt have været et køretøj på vejen, sagde de, for de så ikke mod vejen. Mens de betragtede det, syntes objektet at hæve sig og bevæge sig mod sydøst bag nogle bygninger og en tømmerstabel på farmen. De kunne fortsat høre det, men de kunne ikke se det.

Hele natten hørte de den besynderlige summende støj. Mr. og mrs. Hubert Spence's familie i nærheden sagde, at de også hørte støjen. Klokken otte næste morgen var støjen hørt op.

For omkring to år siden landede en helikopter på Muddy Creek Mountain, da det lavere liggende terræn var dækket af tåge (fogbound). Men de, der så og hørte dette objekt, tror ikke, det kunne have været en helikopter.

To dage før, om søndagen, fortalte aviserne om en sheriff-assistent i Ohio, der rapporterede at have set et objekt på himlen – et UFO (uidentificeret flyvende objekt). Han og hans partner jagede det i halvanden time, sagde han. Senere sagde en politichef i nærheden, at han tog et billede af et objekt, „der lignede to tallerkener lagt sammen".

Senere sagde U.S. Air Force, at politimanden måtte have set planeten Venus.

Folkene fra Muddy Creek Mountain kunne imidlertid umuligt have set og hørt Venus. Husk – det regnede.

Flying Saucers,
oktober 1967. / *Mog.*



Det var ikke varme, siger tallerkenobservatører

Paris. Tirsdag (den 18. juli 1967).

Flyvende tallerkener i massevis, af alle former og størrelser og farver, blev rapporteret fra næsten ethvert hjørne af Frankrig i dag, da landet var ved at forgå af varme (godt og vel 90° F).

Og tallerkenobservatørerne – mindst 300 af dem ved seneste tælling – afviste vredt den formodning, at hedebølgen kunne have skadet deres syn.

Tallerkentilhængerne erklærer, at en eskadrille af disse mystiske objekter fejede nordpå fra Middelhavet til den Engelske Kanal, enten enkeltvis eller i løs formation, lige efter midnat.

I Strasbourg ved den tyske grænse blev fem orange ildkugler talt, idet de som et lyn fór over horisonten. Men ved Nantes på den atlantiske kyst fastholdt øjenvidner, at de var klart gule. Da de nåede hovedstaden, fløj tallerkenerne helt nede i tagtop-højde. Ifølge en pariser, så de ud som „enorme røde fyrværkeri-lys.

Ved Meudon observatoriet nær Paris sagde chefastronom Jean Muller: „Disse ting kunne være opløste stykker af den sovjettiske satellit Cosmos 168, der blev opsendt for et år siden og nu er 'moden' til at vende tilbage til Jorden. De kunne også være stjerneskud, meteoriter, eller endog nye rumfartøjer opsendt af amerikanerne eller russerne. Faktisk alt – undtagen flyvende tallerkener".

SUN. *Onsdag den 19. juli 1967.*
Gengivet i ORBIT. September 1967. / *Mog.*

Vagt prøver at skyde flyvende tallerken ned, rammer objekt

En sikkerhedsvagt fra Wilmington affyrede seks salver mod et uidentificeret flyvende objekt fordi, sagde han, det så ud til at være lige ved at „parkere" – uden tilladelse – på en tømmerplads, i mørket før daggry i dag. Vagten, Jack Hill, 64, fra 777 Gardenia Ave., Long Beach, fandt efter solopgang fire .38 kaliber projektiler, der, sagde han, ramte det mystiske objekt. Hill sagde, han foretog sine runder på den store Consolidated Lumber Yard på en cykel, da han fik øje på objektet kl. 3,50 om morgenen. „Jeg betragtede det i måske 10 sekunder, før jeg åbnede ild", sagde han. Objektet, sagde han, var ikke underkop- eller tallerkenformet, men mere aflangt.

Det var måske 80 til 100 fod (24,4 til 30,5 m) langt og 20 eller 30 fod (6,1 eller 9,1 m) dybt med et blødt blålig-grønt lys", sagde han. „Jeg vidste, det ikke skulle være der". Det vinduesløse objekt, sagde han, svævede 50 fod (15,2 m) oppe i luften, omkring 100 fod (30,5 m) syd for ham.

Hill sagde, han affyrede de seks salver på omkring 30 sekunder. „Da jeg fyrede det andet skud, gik dets lys ud. Men det var lyst nok her rundt omkring, til at jeg stadig kunne se det som et mørkt objekt deroppe. Derpå begyndte det at gå næsten lige op, da jeg blev ved med at fyre, og derpå fór det ud af syne i vestlig retning mod San Pedro". Denne genstand var ikke en flyvemaskine eller en helikopter – det havde ingen propeller eller rotorer, og lavede overhovedet ingen støj, da det svævede. Da det fór bort, lavede det ikke mere støj end en bilmotor i tomgang.

Hill rapporterede skydningen til Harbor Division politiet, eftersom det er mod loven at affyre våben i byen. Da de spurgte, hvorfor han åbnede ild, fortalte han dem :„Jeg er vagt her, og ingen må parkere uden tilladelse. Og desuden tænkte jeg, hvis jeg kunne skyde og ramme dens motor, ville der ikke være nogen tvivl om UFO'er".

Politiet var enige i, at det isolerede område ville være en ideel landingsplads for et UFO. Hill sagde, at han „altid var skeptisk", men ikke mere: „De er derude, og jeg ved det nu", sagde han.

(Lånt fra C. A. Honeys nyhedsbrev fra september 1967).

ORBIT, *september 1967.* / *Mog.*

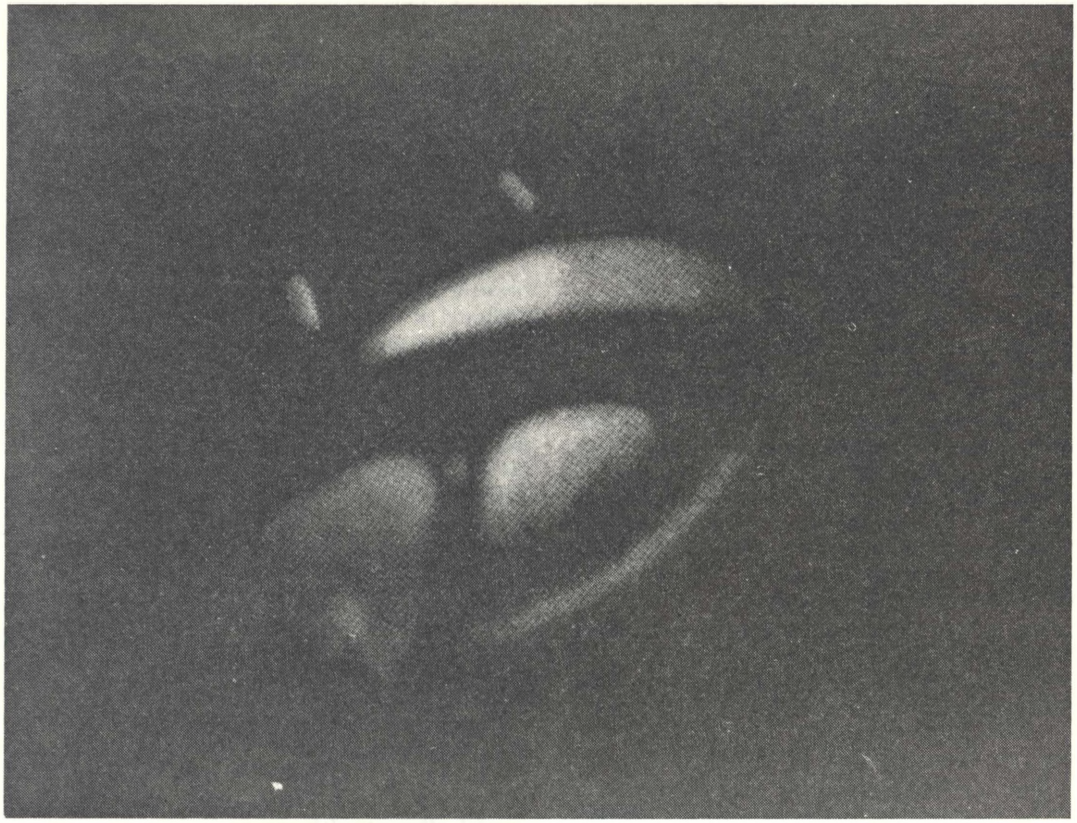
Tulsa, Oklahoma, UFO fotografi uforklaret

Hayden C. Hewes.

Under »bølgen« i aug. 1965 over hele De Forenede Stater så flere mennesker UFO'er end i nogen anden måned i den optegnede historie. Radio og television programmer blev afbrudt af meddelelser om, at mærkelige objekter passerede oppe over, og både unge og gamle fo'r ud for at se noget, der syntes at være klare lys på himlen, men som, når de blev fotografet eller betragtet gennem kikkerter, syntes at være kuplede opbygninger omgivet af lys af forskellige farver.

I juni 1967-udgaven af FLYING SAUCERS blev en del af august-bølgen omtalt i artiklen: »Den dag de flyvende tallerkener kom til Oklahoma«. Jeg havde dengang næppe anelse om, at Ray Hall-observationen og det nu berømte Tulsa, Oklahoma, UFO-fotografi (omslaget juni 1967 på Flying Saucers) efter min mening ville blive to af de bedste tilfælde overhovedet.

Tulsa-fotografiet blev taget under observations-»epidemien« af en 14 år gammel dreng, Alan Smith, da den passerede over Tulsa i den tidlige morgen



den 2. august 1965. Jeg fik først noget at vide om fotografiet nogle dage senere. Efter en konference mellem mig og mr. Bill Atkinson, udgiver af Oklahoma Journal, fik (man) det originale negativ, og en fotoanalyse blev foretaget af eksperter. Efter intensiv undersøgelse, herunder omhyggelig undersøgels af Alan('s forhold), hans familie og naboer, der var til stede, da billedet blev taget, blev det enstemmigt fastslået, at fotografiet var ægte. Det blev bragt i farver på forsiden af Journal den 5. oktober 1965. Den følgende måned blev det bragt i farver på forsiden af Interplanetary Intelligence Report, der blev udgivet af IIOUFO. Derefter blev det bragt i Indianapolis Tribune.

En fuldstændig rapport over vores undersøgelse sammen med fotoet blev leveret til LIFE Magazin, hvor fotoet blev bragt i UFO special fra 1. april 1966. Den 23. april 1966 publicerede MATCH, det bedst kendte billedblad i Frankrig, fotografiet med en omfattende artikel. Siden den tid er fotoet dukket op i mange nationale tidsskrifter og er blevet et af de bedst kendte af alle UFO-fotografierne.

En kopi af negativet og vores rapport blev fremsendt til Project Blue Book den 5. november 1965 for en luftvåben-vurdering. Fotografiet og rapporten blev returneret med bl. a. følgende kommentarer: »De billeder, De sendte, er ganske interessante. Analyser af kopier er imidlertid meningsløse, som De ved. Det originale negativ afbilder så meget mere, der ikke er synligt på forstørrelser eller kopier af originalen. Mangelen på ethvert referencepunkt eller stjernespor gør det overordentlig usandsynligt, at fotografiet repræsenterer et objekt i flugt. Dette er naturligvis min personlige mening og er ikke baseret på fotoanalyseteknik«.

Oplysninger og fotokopier blev fremsendt til Kastman Kodak Company. Deres svar bringes her i udrag: »Det er yderst vanskeligt at komme til nogen endelig konklusion på basis af aftrykket alene,

uden reference til negativet. Noget blev øjensynligt fotograferet, og billedet er forbavsende klart og skarpt af en eksponering, der sandsynligvis er foretaget med meget lidt forberedelse, at være«.

Før CBS »Anti«-UFO Special Report fra den 10. maj 1966 blev en negativ-kopi og en fuldstændig rapport skaffet til brug i programmet. Svaret fastslog: »Tak for Deres venlige interesse ved at sende os UFO-materialet. Vi returnerer negativet, som De bad om. Vi er sikre på, at emnet ikke er blevet udtømt og håber, at der vil komme mere i fremtiden«.

Eftersom jeg tror på, at alle de civile UFO-forskningsorganisationer burde arbejde sammen for at få svaret på UFO-mysteret, blev et aftryk og en rapport fremsendt til NICAP Washington, D.C. Deres svar dateret1 6. december 1065, lød: »Mange tak for Deres brev af 11. december og specielt for aftrykket af farvebilledet, som vi har været ude af stand til at få fra Oklahoma Journal. Vi fremsender det til vor fotoanalytiker for fortolkning. Uheldigvis gør mangelen på detaillerede baggrundsdata det ret usandsynligt, at han vil være i stand til at komme til nogen konklusion«.

Den 6. maj 1966 blev følgende modtaget fra NICAP: »Med hensyn til Alan Smith-fotoet er det NICAP's mening, at det er af tvivlsom værdi. Det amatøragtige udstyr taget i betragtning finder vi det svært at tro, at et så klart fotografi kunne tages på den rapporterede måde«.

Efter UFO-observationerne i marts 1966, under hvilke 30 stater rapporterede de mærkelige objekter, afholdt the House Armed Services Committee en høring den 5. april, hvorunder luftvåben-embedsmænd med høj rang indrømmede observationer, de ikke kunne bortforklare. Man blev enige om, at et team af civile videnskabsmænd ville blive udnævnt til at studere de »ukendte«. Formand Mendel Rivers fra the House Armed Services Comittee tilskyndede luftvåbenministeren til at få de »påståede UFO-fotografier (der dukkede op i Life-artiklen) til analyse«.

Det originale negativ blev sendt til luftvåbenet den 27. april, og den 1. juli 1966 blev resultaterne af luftvåbenundersøgelsen offentliggjort.

Luftvåbenet sagde, det hverken kunne »bekræfte eller benægte«, at Alan Smiths fotografi af et objekt på himlen var en flyvende tallerken. Det sagde, billedet viste »et objekt, de ikke kunne identificere..«.

Den analyse, der blev foretaget af luftvåbenets fotofremkaldelses- og fotoanalyseafdelinger, rapporterede: »Det noget ovale trefarvede objekt, der vises på fotografiet, menes at være et objekt — det er ganske klart med temmelig veldefinerede kanter og klare detailler. Måling af genstandens størrelse på negativet, resulterede i en størrelse på 2,5 mm«. »Ved at bruge genstands-størrelsen på 2,5 mm og de data vedrørende kameraets afstand, der citeres i artiklen, bliver objektet omtrent 30 fod i diameter ved en afstand af mindre end en mile. (Alans far beregnede fartøjet til at være omkring 50 fod i diameter, idet det fløj omkring 5-8.000 fod (borte).

Rapporten gik videre med at sige, at det er svært at afgøre nøjagtigheden af afstandsbestemmelsen (kamera til emne) på den tid, billedet blev taget. »Afstand er meget vanskeligt at bestemme om natten og kan sædvanligvis ikke nøjagtigt beregnes af selv erfarne piloter«.

Analysen påpegede, at der ikke var nogen toneforskelle i himlen, der er optaget på filmen. »Nogen tonevariationer i en himmelbaggrund observeres sædvanligvis selv på natfotografier«. Den ekstra testfilm taget af IIOUFO fotografer med Alans kamera, optog heller ikke toneforskelle.

Uden hjælp af komiteen er det sandsynligt, at der ikke ville være blevet offentliggjort nogen vurdering af Tulsa-fotografiet, eller, hvis der blev det, ville det sandsynligvis være blevet bortforklaret som en grapefrugt fastgjort på et rat eller et roterende fiter-projektør brugt til at illuminere farve-aluminium-træer ved juletid.

En kopi af luftvåbenvurderingen blev sendt til alle IIOUFO-medlemmer i juli 1966-udgaven af Interplanetary Intelligence Report. Efter at have identificeret alle UFO-fotografier som bedrageri, svindel eller naturlige objekter, fornærmet observatører og benægtet eksistensen af uidentificerede flyvende objekter i 20 år, er det forfriskende at bemærke, at luftvåbenet indrømmer, at Alan fotograferede et »objekt« og ikke en glødende kugle af sumpgas.

Flying Saucers
oktober 1967. /Mog.



– Jeg gad nok vide, om der overhovedet findes andet end dyr på denne besynderlige klode ...

De små mænd - og damer

Forsøg på karakteristik af en ufonaut-race... II

Det første indlæg i denne serie (UFO-Nyt, marts 1968) omtalte nogle små »kinesere« i Frankrig. Denne gang skal vi til Brasilien, hvor små, »skinnende« væsener ifølge beretningen landede i oktober-november 1965.

I beretningen fra Frankrig fik vi ikke mange oplysninger om ufonauternes udseende; det er ikke stort bedre denne gang. Men der er flere vidner, og der er voksne vidner; derfor fortjener beretningen omtale. Endnu er tidspunktet ikke kommet for noget udførligt signalement — men der kommer flere spændende rapporter i serien:

Dværge set i Brasilien.

Brasilien, som har været skueplads for mange landinger i de sidste 12-13 år, er kommet også med denne observation af et landet UFO og dets besætning. De nøjagtige tidspunkter for de første observationer er ikke angivet, men den sidste indtraf den 13. november 1965.

Observationerne fandt sted i oktober og november. Under den første var en godsejer, kemikeren Dario Anhaua Filho ved 22-tiden ved at gå ind i sin jeep, da han så op og fik øje på en orangefarvet, funklende genstand over sig i en anslået højde af 100 meter. Den »svævede ligesom et blad« eller »svingede som et pendul« over stuehuset. Han bemærkede dernæst endnu to UFO'er, som slukkede deres lys og brat steg lodret til en højde af omkring 1000 meter.

Filho sendte sit barnebarn (en dreng) ind for at vække konen; hun kom ud, og de iagttog genstandene. Efter nogle minutters forløb, hvor de tre genstande udførte »faldende-blad«-manøvrer, forsvandt de alle over trætoppene i så lav højde, at de næsten ramte træerne.

Den 2. observation: Dario var taget ind til et møde i byen (Mogi-Guassu) for at snakke forretning med den stedlige borgmester. Dér mødte han bankdirektøren og butiksindehaveren, og han anmodede dem begge om at komme hjem til sig på gården en aften, så de kunne se (efter) og fotografere fænomenet. Han bad dem også holde historien hemmelig. Da han kom hjem, var hans kone helt hysterisk, og da han havde fået hende beroliget, fik han følgende oplysninger fra hende:

Ved 21-tiden så fru Filho det »typiske lys« fra et UFO. Fulgt af sit barnebarn (dreng) gik hun ud til porten, og herfra så hun genstanden stå på jorden. Ved siden af den stod to små skikkelser, der lignede dværge. Den ene fik frem og tilbage langs en (plov)fure; han gik og samlede kviste, grene og blade, som han bar afsted i sine arme. Den anden skikkelse stod ved indhegningen og kiggede på en hoppe, der stod indenfor. Hoppen er et stilfærdigt dyr, og den bevægede sig ikke. Den første dværg gik frem og tilbage 5 gange mellem planterne. Imidlertid kom nu en lastbil fuld af råbende og syngende folk forbi. Så bevægede UFO'et sig langsomt bort. Kun den ene dværg gik op i det ad et grønt rør, der pludselig viste sig ved (i?) den ene side. Man så ikke den anden dværg komme ind i



genstanden, så fru Filho gik ud fra, at han blev nede på jorden.

Tallerkenen vendte tilbage, og det tidligere hændelsesforløb gontog sig atter. Endnu en bil kom forbi, genstanden slukkede sit lys og bevægede sig igen bort. Fru Filho og hendes barnebarn hævdede, at to andre genstande, under denne manøvre, svævede på himlen, som om de iagttog begivenhederne.

Pludselig tændte en af dværgene for et grønt lys, der kom ud af en genstand på størrelse med et drikkeglas; ifølge barnebarnet lignede den en raket temmelig meget. En lille eksplosion fulgte. (Senere opdagede man, at glasrørene på (petroleums)lamperne i huset var knust).

Efter at lommelygten, der var blevet rettet mod UFO'et på marken, var blevet slukket, bemærkede iagttagerne, at bjælken, der støttede taget på garagen nærved huset, var blevet til et spejl, i hvilket fru Filho nu kunne se manden i det større UFO, der svævede ovenover, meget længere borte. (Meningen her er ikke klar - vedr. tagbjælken). (o.a.: Det er muligt, at de brasilianske rapportører har skrevet forkert på engelsk. Her står: »the beam sustaining the garage roof. .«. Det kan tænkes, at der har været tale om en projektør, anbragt på garagetaget, og at det er lygteglasset, der har virket som spejl). Fru Filho blev meget forskrækket over dette (ingen yderligere oplysninger om, hvorledes genstandene forsvandt, etc.)

Den 3. observation fandt sted om aftenen den 13. november. Vidnerne var Dario Filho, hans kone og barnebarn, og den stedlige bankdirektør. Samme lokalitet. UFO'et landede om aftenen omkring 100 meter fra vidnerne og rettede en skarp lysstråle opad. På samme tid var den stedlige sherif og en politi-kontorist i bil på vej til Catagua, senator Auro Moura Andrade's gård, og de befandt sig nær gården, da også de blev vidne til det samme og så UFO'ets lys over Filho's gård.

Bankdirektøren havde medbragt et kamera for at tage billeder, men blev så oprevet, at han snublede og tabte det. Han var kommet til gården fuldstændig vantro og blev helt ude af sig selv, da han så genstanden.

De væsener, der blev set ved denne lejlighed, var små, ca. på størrelse med syv-års børn set på 20 meters afstand. Et af dem havde overall på, den anden chokolade-farvede bukser og grå skjorte uden krave (flip). Det tredie væsen, der blev set i spejlet, havde firkantet, fladt hovede og var iført et kirurg-forklæde.

Såvel UFO'et som væsenerne skinnede klart. Genstanden, der landede, var så høj som garagen. (En mere detailleret beskrivelse omtaler, at garagen »ikke er højere end et almindeligt skur« — så vi regner med formentlig omkring 8 fod (2,44 m) og ikke over 10 fod (3,05 m) højt).

Andre vidner var Pater Longino Vartbinden, landsbypræst i Mogi-Guassu, borgmesteren og politichefen, samt snesevis af mennesker fra gårdens nabolag. Såvel lyset som skikkelsernes bevægelser blev set. Sagen blev undersøgt af prof. Flavio Pereira og doktorerne Leo Godoi Otero og Renato Bacelar fra Sao Paulo, Brasilien. Desværre er rapporten forkortet og lader meget tilbage at ønske i henseende til enkeltheder. Imidlertid er det, i betragtning af vidnernes antal, meget sandsynligt, at det er en virkelig hændelse.

APRO Bulletin,
sept./okt. 1966/10Kj

Det må være en lille ånd, som skammer sig ved at låne sandheder. Lessing. (1729-81).

UFO-mærkater

Udbred kendskabet til »UFO-NYT« og UFO-sagen ved at sætte mærkater på Deres forsendelser.

Selvklæbende:

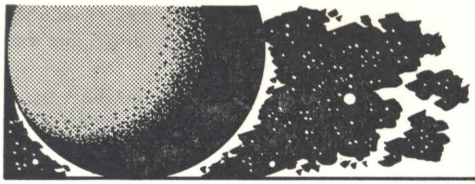
60 stk.	incl.	forsendelse ..	kr. 5,00
120 -	-	- ..	kr. 9,00
240 -	-	- ..	kr. 17,00

Alm. gummieret papir:

100 stk.	incl.	forsendelse ..	kr. 4,00
200 -	-	- ..	kr. 7,00
400 -	-	- ..	kr. 13,00

Bestillinger foretages ved at indsende beløbet på postgiro til:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. th.
5700 Svendborg - Postgiro nr. 14 78 03.



Tror nu på UFO'er efter møde med et sådant

Mrs. Jim Dauncey havde i begyndelsen af april 1967 et mærkeligt møde med et UFO på Buckhorn Road i byen Peterborough i Canada, ca. 120 km NØ for Toronto. Hændelsen fandt sted d. 5/4 kl. 19.45, da hun kom kørende sydpå sammen med sine 2 børn — Katty, 12 år og Jimmy, 10 år.

Det var netop den aften, da et meteor for over himmelen over Peterborough, men dette meteor blev set allerede kl. 19.15. Fru Daunceys bil havde næsten nået det sted, hvor linie 9 krydser Buckhorn Road, da mrs. Dauncey og børnene blev opmærksomme på et blændende lys. Fru Dauncey bremsede hårdt op. Lyset var så klart skinnnende med et "lime" — grønt skær —, at det oplyste træerne og bilen. I begyndelsen var de ude af stand til at se årsagen til lyset, da pludselig en kugle, som de anslog til at være ca. 75 cm i diameter, kom til syne ved bilens kølerhjelm.

»Den var så klart skinnende, at det skar i øjnene«, fortalte fru Dauncey. »Den så ud til at være en dampkugle, let fladtrykt ved »polerne«. På midten af kuglen var der ligesom et selvlysende metalbånd. Der var to damphaler på ca. 10 cm's bredde, og anbragt ved bunden på den ene side«. (Se skitsen).

»Da jeg standsede bilen, var damphalerne lige foran forruden. Derefter begyndte tingesten at stige. Den steg meget hurtigt. Mens den steg, syntes den at blive mere fladtrykt. Netop da kom 2 lys til syne ganske nær ved genstanden. Lysene var røde og hvide og blinkede skiftevis. Det var lige som, de prøvede at nærme sig dampkuglen. 2 eller 3 gange nærmede og fjernede lysene sig genstanden fra forskellige sider, inden de igen forsvandt«.

»Bilen holdt stadig stille, mens vi kiggede ud gennem den nedrullede siderude. Da objektet var steget til en højde, hvor den så ud til at have en diameter på ca. 20 cm, standsede dampstrålerne. Samtidig viste der sig nogle røde gnister ved bundens center. Da objektet begyndte at bevæge sig mod vest, vendte jeg vognen for at følge efter det. Da vejen imidlertid blev for mudret, måtte jeg vende om, og objektet skiftede da retning og begyndte at bevæge sig mod øst sammen med os. Når vi standsede, standsede det også«.

Børnene var vidner til, at deres mor som et eksperiment pludselig bremsede hårdt op, og at objektet samtidig standsede op med en sådan pludselighed, at det syntes at rokke. Det begyndte derefter at bevæge sig mod nord, og svandt ind til en 10 cm's dampindhyllet glødende oval.

(Peterborough Examiner, April 14, 1967.
v. H. McKay, Agincourt.)

SAUCERS, SPACE & SCIENCE,
nr. 49, 1967. /K. S.

Optog af flyvende tallerkener over Andorra-la-Vieja

af Antonio Ribera.

I "Phénomenes Spatiaux" er der en oversættelse af en artikel fra bladet "El Correo Catalan" fra Barcelona, fra den 11.10.67, som indeholder teksten af et brev skrevet af Antonio Ribera og som omtaler en usædvanlig hændelse over Andorras himmel den 18.9.67. Her er den oversat til dansk:

»Hundredvis af personer har i en halv time observeret deres opvisning.

»Den 18. september, kl. 17,30, d.v.s. ved højlys

dag, har hundredvis af personer fra Andorra la Vieja, Encamp, St. Julien de Loria og andre lokaliteter i fyrstendømmet Andorra, kunnet observere dette syn: de så først, at der på himlen kom en gruppe på elleve tallerkener, som var forsynede (egl.: afsluttedes) med en lille antenne. Denne gruppe mærkelige maskiner stoppede på himlen lodret over Andorra la Vieja. Den ene af maskinerne placerede sig midt i gruppen og bevægede sig op og ned, for til slut at forsvinde.

Den dukkede lige så hurtigt op igen og stillede sig sidst i gruppen, og så ordnede tallerkenerne sig i formation tre og tre, for derefter at få følgeskab af seks andre objekter, der var kommet frem. Dette optog satte sig i bevægelse i 4000 m højde. Objekterne bevægede sig langsomt fremad, anført af et kæmpeobjekt, som havde form af en haletudse (evt.: styret træ) og så ud til at være ti gange større end dem. I dets forende spredte dette apparat nogle gnister, som mindede om et svejseværk; disse fulgte apparatets krop på begge sider, og frembragte som en brand, når de kom til dets ende, en slags spindelvæv, som opløste sig i tråde, der faldt ned.

I denne samling på atten diskosformede objekter, plus hovedobjektet, blev en af tallerkenerne tilbage, bagest i formationen. Det var netop den først omtalte. Der rejste sig fra den en slags kabel, eller »navlestreng«, som i enden havde en enorm kugle. Den omtalte kugle syntes at bestå af »sektioner« eller »vinduer«, som ustandseligt skiftede farve, som om der indvendigt var nogle lamper i alle mulige farver, som tændtes og slukkedes uafbrudt (røde, gule, blå, grønne o.s.v.).

Dette usædvanlige syn varede fra klokken halv seks til seks om aftenen. Den enorme kugle forblev ubevægelig i ti minutter. Da den fjernede sig, formindskedes den i størrelse meget hurtigere end det objekt, den var forbundet til.

Blandt de personer, som overværede dette usædvanlige optog, var der et argentisk ægtepar, hvis vogn, indregistreret i Buenos Aires, var ved at få fyldt benzin på i landets hovedstads centrum. Ægtemanden, som var meget nervøs, skyndte på de ansatte, idet han sagde: »Jeg er bange for, at vi alle bliver lammet i 3-4 timer, som det skete i Mendoza« (oplysning, som stammer fra et tilstedeværende vidne). Objekterne bevægede sig fremad i en let bølgebevægelse, som om de flød på vandet.

»Det er uforståeligt, at denne ualmindelige hændelse ikke er blevet rapporteret af nogen udsendt pressekorrespondent i Andorra. De fandt det uden tvivl mere interessant at indsamle oplysninger om et cykelløb eller en sportskamp. En flåde ikkejordiske rumskibe, som stille krydser vor himmel, er uden tvivl et alt for dagligdags syn for disse bladfolk. Eller adlyder de måske »Robertson Kommissionen«s fjerde bud, pålagt det nordamerikanske luftvåben af C.I.A. i 1953, som vil have de flyvende tallerkener i miskredit ("debunking") for at ikke oplysninger vedrørende disse kommer til at blokere USA's radar- og militære informationsnet i tilfælde af en hypotetisk konflikt med en anden magt (læs USSR). Denne ordre fra C.I.A. er fornylig blevet afsløret af Dr. Mac Donald, berømt meteorolog og fysiker fra Arizona universitetet (Tucson), og det er dén, som i fjorten år har forhindret et seriøst studium af spørgsmålet«. (Se McDonald's: »UFO'er — det største videnskabelige . . .«).

Phénomenes Spatiaux nr. 14,
december 1967. / Guy Markus.

»Undervands« objekt set nær månen over Torbay

Mrs. Marjorie Seagliarini, Hebron Rd. 66, Waiake, Torbay, har haft følgende observation:

Det var en smuk aften med fuldmåne. Jeg lagde særlig mærke til, at himlen var skyfri. Mens jeg gik ned ad Ellangowan Rd., på højre side (jeg var på vej til postkassen), så jeg igen op på månen, og blev meget forbavset ved at se, at siden jeg sidst kikkede på månen nær mit hus i Hebron Rd., var en lang sølvagtig »pencil« eller nærmere »undervandsbåd«, med meget spidse ender, kommet til syne, tilsyneladende hængende under månen.

Jeg stod og betragtede den — og den bevægede sig stadig ikke. Da jeg kun havde ca. 5 min. til at nå postkassen, inden den blev tømt kl. 19, spadserede jeg videre, men holdt fortsat øje med objektet, da jeg ikke ønskede at tabe det af syne. Men

da fortovet det pågældende sted er meget ujævnt, blev jeg nødt til at kikke ned.

Jeg havde ikke haft øjnene fra objektet i mere end 4 sekunder, og da jeg kikkede op igen, var jeg skuffet over at se, at det var forsvundet. — Mens det var i syne, skinnede overdelen, som var badet i månens stråler, blankpoleret. Objektet var skarpt afgrænset — det kunne se ud som en skive, der havde en let hældning.

KOMMENTAR:

Vidnet giver indtryk af at have begge ben på jorden. Hun var meget fast angående objektets massivitet — og afviste, at der kunne være tale om en sky.

Spaceview, okt. 1967. / WOJ.

Orangerød skive kredser over Auckland 25. sept. 1967

Den 25. september kl. 19,10 kørte mrs. Kent med sin mand i bil på Rosebank Rd. mod Great North Rd. — mrs. Kent sad og betragtede himlen gennem vognens vindspejl, da hun fik øje på et tilsyneladende massivt, skarpt afgrænset skiveformet objekt af orangerød irriscerende farve, det kom i retning fra Mamikua Harbour (S.W.) og fortsatte mod Hillsborough. Så drejede det mod syd og forsvandt ud af syne. — Det syntes at foretage en skarp drejning, da det bevægede sig fra S.V. over øst tilbage til syd. —

Farten var meget stor, og det bevægede sig betydeligt hurtigere end noget jetfly, mrs. Kent nogensinde havde set.

Efter det kom en lysende orange hale, som syntes at være dobbelt så lang som selve objektet. Det var meget større end nogen synlig stjerne eller planet — lyset fra det var konstant. Passagen foregik efter en vandret linie — og objektet var meget tydeligt mod en klar himmel.

Manden sagtnede farten, da han hørte mrs. Kent's udbrud, men nåede kun at se den forsvindende ende af den lysende hale.

KOMMENTAR:

Der er stor lighed med den foregående observation. Når man tager bevægelse og form i betragtning, falder muligheden for, at det har været et naturfænomen, bort. Observationstid: 30 sekunder.

Spaceview, okt. 1967. / WOJ.

Stort ovalt objekt dykker ind over Esk Valley, (Napier), New Zealand, 3. sept. 1967

Mr. og mrs. Kelly, Guys Hill Rd., kom kørende i bil i retning mod Napier. Idet de nåede ind i Esk Valley, får mrs. Gladys Kelly øje på et stort, meget lyst objekt, som med stor fart fløj ned mod dalen. Hendes mand kørte, mens hun kikkede ud af vinduet. Klokken var da 18,30. Fra en vedlagt skitse ses, at vognen kørte mod nord-øst, da objektet uventet fløj ind i dalen fra øst.

Mrs. Kelly beskriver objektet som ovalt med afrundet bund og en forhøjning på overdelen.

Hvad størrelsen angår, sagde hun, at en Fokker "Friendship" (flyvemask.) var lille i sammenligning. Hun mener, at hastigheden var meget høj, men finder det svært at finde et sammenligningsgrundlag, da det var en nær-observation. Hun bedømmer afstanden til objektet til at være (da det kom til syne) 1-2 miles. Den korte afstand til objektet bekræfter det indtryk, hun fik af fantastisk høj hastighed.

Objektet fremtrådte som en stor oplyst opal mod bakkerne i dalens baggrund. Der var ingen tvivl om, at det var massivt. — Skønt der var et glødende lys om kanterne og fra bagenden 2 lange kondens-stribcr, fremtrådte det tydeligt og med skarpt omrids i det begyndende tusmørke. Objektet »faldt« ned fra himlen i en vinkel på ca. 45 grader og bevægede sig (i en bane) fra øst til vest.

Ifølge mrs. Kelly varede observationen kun 2-3 sekunder, — og havde det ikke været for objektets enorme størrelse og lysstyrke, ville vi have tvivlet meget på, at vidnet havde været i stand til at fange så mange detaljer. Desværre så mr. Kelly ikke UFO'et. Det er forståeligt, hvis vi tænker på, at han kørte vognen, mens objektet kom til syne på den anden side af bilen.

KOMMENTAR:

Ovenstående observation er bekræftet af vidner i Hastings, Pakohwai og Wairoa, og objektets tilsyneladende størrelse passer med vidnernes afstand til objektet.

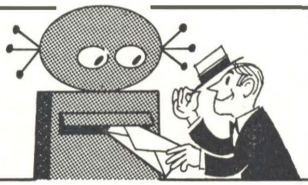
Spaceview, okt. 1967. / WOJ.

Lille apropos til Marliens-sagen

"Courier Mail", Brisbane, Queensland, Australien, 20. marts 1967.

Barry Morris, 21 år, fra St. George (ca. 600 km vest for Brisbane), der så en flyvende tallerken, sagde i aftes: »Alting ser meget anderledes ud i dagslys, så jeg er ikke sikker på, at jeg har fundet stedet. Men jeg tror, det var dér«. Barry og hans forlovedes mor, fru Vera Lidden, påstod torsdag aften, at en flyvende tallerken var fulgt efter dem på en strækning af ca. 32 km langs St. George-Mitchell-vejen og derefter var landet omkring 100 yards (91,4 m) fra landevejen, da de kørte forbi. »Den var 12 fod (3,7 m) høj og 15 fod (4,6 m) i omkreds, flad i bunden; og den svævede ca. en fod (30 cm) over jorden«, sagde han. »Foran på den var der en åben dør (åbning), omtrent på størrelse med en køkkendør, og en fældbar luge, der førte ned til jorden. Den afgav et grønligt-blåt lys, der spillede i alle regnbuens farver, og den så ud, som om den var af sølv. Vi foretog en eftersøgning på det sted, jeg fandt frem til idag, og vi fandt på jorden et underligt mærke, som jeg ikke tror, kan være blevet lavet af et dyr. Det var et lille rektangulært aftryk med tre forkmærker rundt om, der var blevet trykket temmelig langt ned i jorden. Vi kunne kun finde denne ene samling, men der var masser af kvægspor deromkring; så hvis der har været andre, kan de være blevet udvisket. Det var min første tur ad denne vej siden i torsdags — og for eftertiden vil jeg kun køre ad den i dagslys«.

Sylvia Sutton Newsletter / IOKj.



BREVKASSEN

løst og fast om UFO-sagen

Om Surveyor 3 og svar på kritiske bemærkninger...

Hr. Iver Kjems har i martsnummeret af UFO-NYT dels erklæret, at man i bladet hidtil har været pæne mennesker (underforstået: det vil man ikke vedblive med at være), og dels kritiseret, at undertegnede har udtrykt sin mening i forbindelse med stillede spørgsmål fra et dagblad.

Nu er det jo sådan, hr. Kjems, at man, hvis man — som De vel gør det — ønsker at starte en saglig diskussion, for det første ikke bør bebrejde den anden part, at han tillader sig at udtale sig, når han bliver spurgt, og for det andet heller ikke bør kritisere hans meninger på grundlag af et andenhånds eller trediehånds kendskab til dem, f.eks. når de optræder i den sædvanligvis forkortede form, som et dagblad gengiver dem i.

Omvendt kan det være uklogt — hvilket De, hr. Kjems, jo gør — at tage udenlandske eksperter til indtægt, hvis man kun kender deres opfattelse på anden eller tredie hånd, f.eks. fra et dansk avisreferat. Jeg tænker bl.a. på Bernard Lovell, der nok ville blive meget forbavset, hvis han erfarede, hvad hans udtalelser kunne bruges til.

Hr. Kjems er åbenbart mest utilfreds med mit svar på et spørgsmål fra BT om en påstået mystisk forsvinden af noget materiale, som Surveyor 3's gravklo skulle have gravet op. Selv om hr. Kjems tvivler derpå, svarede jeg faktisk efter bedste overbevisning på det, jeg blev spurgt om; men både spørgsmål og svar var gengivet i BT i forkortet tilstand. Den omstændighed, at mange men-

nesker fatisk troede, at det pågældende opgravede materiale skulle bringes til Jorden, bevirkede, at jeg også i svaret gav besked herom.

Særlig mystisk skulle ifølge hr. Kjems være en meddelelse i den sidste TV-avis den 2. maj 1967, ifølge hvilken nogle af de klumper, Surveyor 3 havde gravet op, skulle være forsvundet. Jeg overværede ikke selv denne udsendelse; men da det åbenbart er så magtpålibgende for hr. Kjems at få besked, har jeg kikket tilbage på de officielle rapporter om Surveyor 3. Det fremgår da — og det er nok det, der har forårsaget misforståelsen — at Surveyor 3's klo på et tidspunkt fik fat i et kugleformet objekt. Man søgte at dirigere kloen til at lægge dette objekt på en af Surveyor 3's store cirkelrunde fødder, for at objektet kunne blive fotograferet ligesom forskelligt andet materiale. Imidlertid tabte kloen dette objekt undervejs. På grund af sin løse beskaffenhed er objektet da formodentlig gået i stykker og har vanskeligt kunnet skelnes fra det øvrige overfladestof på Månen. Heller ikke den sparsomme elektricitetsforsyning tillod en mere langvarig eftersøgning af objektet.

Lad mig til slut endnu engang foreslå, at man venter med at kritisere — endsige mystificere — til man har sikret sig mod mulige misforståelser. Og man kan i hvert fald ikke gøre krav på at blive taget alvorligt, hvis man beskylder andre for at udtale sig mod bedre overbevisning.

Asger Lundbak.

Svar på svaret

Til hr. Asger Lundbak!

Først tak, fordi De har taget Dem tid til at besvare spørgsmålet om Surveyor 3. Jeg håber, det kan blive indledningen til en saglig brevveksling om vor tids interessante problemer. Vore spalter vil altid være åbne for Deres synspunkter.

Nu synes Surveyor-gåden at være løst, og de mange mennesker, der udmærket ved, at ingen landet månesonde endnu er vendt tilbage til Jorden, kan ånde lettet op.

Hr. Asger Lundbak indleder sit brev med en konstatering; jeg vil undlade at fremsætte indvendinger — blot er jeg ikke sikker på, at vi opfatter udtrykket »pæne mennesker« helt på samme måde.

Åbenbart har magister Lundbak fået det indtryk, at jeg vil bebrejde ham, at han har besvaret spørgsmål. Det kunne aldrig falde mig ind at bebrejde nogen, at han svarer. Det, jeg kritiserede, var, hvad der blev svaret. At svaret blev gengivet i stærkt forkortet form, kan jeg naturligvis ikke med nogen rimelighed bestride. Blot kan jeg — med de mange andre nysgerrige — beklage, at det fulde svar ikke blev gengivet i BT. Det havde da ellers været interessant nok allerede på dette tidspunkt at få opklaret, hvad det var, videnskabsmændene i maj 1967 måtte give op overfor.

Det var vældig pænt af Dem at tænke på Sir Bernard Lovell; det gjorde jeg naturligvis også, inden jeg skrev om ham. Eftersom det tog Comer Clarke to uger at opnå det interview, hvori Lovell fremsatte sine udtalelser, har man al mulig grund til at gå ud fra, at denne også har forlangt at få — og har haft — manuskriptet til godkendelse, inden det blev trykt. Så han vil måske ikke blive så voldsomt forbavset endda. . . .

Jeg er lidt skuffet over, at De ikke også har tænkt på dr. James E. McDonald. Som De har haft rig lejlighed til at konstatere, har jeg oversat et af denne (meget lidt forudindtagne) videnskabsmands foredragsmanuskripter til dansk. Oversættelsen blev foretaget direkte efter en kopi af manuskriptet — på University of Arizona's papir — altså en yderst legitim kilde. Dr. Allen Hynek's nuværende opfattelse fremgår af artikler i adskillige agtværdige videnskabelige tidsskrifter. Jeg vil springe Hermann Oberth over — når en videnskabsmand har nået en vis alder, er det så bekvemt at kalde ham senil, hvis han fremsætter uortodokse erklæringer — men jeg kan da forære Dem Jacques Vallee i stedet. (De har vel læst hans bøger: "Anatomy of a Phenomenon" og "Challenge to Science" ?)

Lad mig et øjeblik vende tilbage til Surveyorspørgsmålet. At jeg — således som De nu forklarer — uberettiget har antydet en udtalelse mod bedre vidende, undskylder jeg. Det var ikke pænt af mig. Men måske har denne min beskæmmende skepsis haft sine årsager. Jeg var så letsindig at drage en parallel fra Deres frimodige behandling af UFO-spørgsmål — til denne sag.

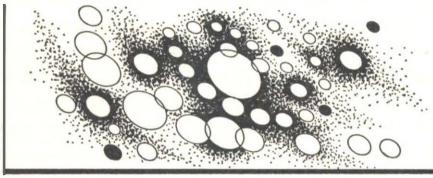
Vi vil ikke optræde som korstogs-missionærer for UFO-sagen — og derfor heller ikke forsøge at fremtvinge en ændret opfattelse hos Dem; vel at mærke, når det gælder Deres private opfattelse. Noget helt andet er Deres offentligt fremsatte udtalelser. Måske vil De her indvende, at De har ret til at udtale Dem, som De gør (jfr. Deres 1. BT-svar); men det er lige netop det, De ikke har, og jeg skal forsøge at forklare hvorfor.

De bliver, i kraft af Deres ubestridelige ekspertise indenfor et område, der tilsyneladende er beslægtet med spørgsmålet: »flyvende tallerkener«, ofte spurgt til råds. Et alvorligt spørgsmål

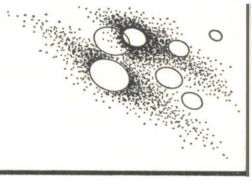
kræver et alvorligt svar. De føler ikke trang til at erhverve Dem det tilstrækkelige og nødvendige kendskab til emnet. Det kan man ikke sige noget til. Men det er uanstændigt overfor offentligheden at give den indtryk af, at De besidder dette kendskab. De kører frejdigt frem med den bekvemme »naturfænomen«-forklaring, krydret lidt med den ganske utilstrækkelige trylleformular, som redaktøren ved Aviation Week, Philip J. Klass, har foræret verden: »plasma-fænomener nær højspændingsledninger«. Deres udtalelser er en hån mod tusinder af lægfolk, der uden mistro retter spørgsmål til Dem — mod tusinder af agtværdige og kompetente borgere, der har set ting, der ikke kan presses ned i de accepterede naturfænomeners »guldsko« — mod snesevis af betydelige videnskabsmænd, der ikke har følt sig hævet over at forsøge at trænge til bunds i problemet. Det er ikke i mindste måde belastende at indrømme, at man ikke har ofret et emne nogen særlig interesse, jfr. Sir Bernard Lovell. Det modsatte kan få kedelige konsekvenser. . . .

At jeg efter Deres opfattelse ikke længere kan gøre krav på at blive taget alvorligt, må jeg prøve at leve med. Det går allerede helt godt. For stadigt flere — anerkendte og ganske velkvalificerede — videnskabsmænd træder i disse år offentligt frem med kravet om en tilbundsgående undersøgelse af UFO-problemkomplekset. Den dag, dette bliver almindeligt kendt, vil næppe mange tage Deres hidtidige udtalelser om UFO'er alvorligt. Den dag er jeg ikke længere alene. Så kan vi skiftes til at gå med bjælde-huen.

Iver O. Kjems.



DIVERSE



Boganmeldelse af »The flying Saucer Reader«

redigeret af Jay David.

I denne bog har Jay David samlet så at sige alle aspekter i UFO-sagen. Det er gjort ved at tage uddrag, eller hele kapitler, af forskellig litteratur vedrørende sagen.

Fra rapporter i bibelsk tid bevæger vi os hele emnet igennem, og klassiske sager såsom Fatimamysteriet, Washington-observationens New Guinea-episoden og Rapid City-sagen bliver behandlet, ikke af Jay David, men af bl.a. Edward J. Ruppelt og Jacques Vallee.

Efter observationerne glider bogen over i kontanktberetningerne, og her finder vi George Adamski, George Hunt Williamson og Albert K. Bender, som med egne ord fortæller om deres oplevelser.

Bogen er typisk amerikansk, hvilket kan ses ud fra det stofvalg, David benytter. For at få alle aspekter med, aspekter, som egentlig kun er udbredt i USA, kommer Jay David med ting som spørgsmålet om, hvorvidt de gamle forsvundne byer stadig er beboede, og om der er en verden inden i vor planet? Disse teorier om at »de flyvende tallerkener« skulle komme fra Jordens indre, er ikke noget, som har vundet indpas i danske UFO-kredse.

Senere i bogen kommer Carl Jung til orde via et uddrag fra hans bog: "A modern myth of things seen in the skies". Dette er UFO-sagen set udfra en psykologs synspunkt. Menzel kommer også i et kapitel og fortæller os, at »tallerkenerne« ikke eksisterer.

Det ville være alt for vidtspændende at give en udtømmende karakteristik af bogen og dens indhold, men faktisk bliver alt behandlet, og de mest kendte navne er med: Donald Keyhoe, Harold Wilkins, Aime Michel, John G. Fuller og Allen Hynek, for blot at nævne nogle ved navn. Emner, som jeg ikke tidligere har nævnt, men som også bliver behandlet i "The Flying Saucer Reader", er: sumpgas-teorien, kan vi besøge andre solsystemer?, blackouts, luftvåbenets regulativer, lige linje mysteriet samt meget meget mere.

Det er en billigbog på 252 sider, og prisen er 75 cents. Den har tidligere været udsendt i stort format, men som altid med de fleste amerikanske bøger, bliver de ca. et års tid efter genudsendt som pocket-books. Det var lidt om udstyret.

Skal jeg til slut sige noget generelt om bogen, da må det være det, at bogen kan anbefales udfra det synspunkt, at den giver én meget stof til eftertanke, men uden at virke uddybende i nogle af emnerne. Jay David kommenterer ikke noget i bogen, og tager ingen stilling til nogle af emnerne — det er læserens opgave. Bogen er en god vejleder, så man kan få en mundsmag af de forskellige aspekter i UFO-sagen, og så kan man jo blot spytte det ud, man ikke kan lide.

(Udgiver: The New American Iibrary, Inc., — Signet Books). *Willy Olsen.*

Svindel afsløret

I FLYING SAUCER REVIEW fra januar/februar 1959 blev der (på side 6 og 7) vist et billede af noget, der hævdedes at være et UFO. Det viser sig nu, at det har vildført en mængde mennesker i mere end 7 år.

Det blev fortalt, hvordan radio-telegrafisten (-officer) T. Fogl fra "SS Ramsay", under sejlads fra Vancouver til Port Elizabeth gennem Panamakanalen, af første-officeren blev kaldt op på dækket for at se en mærkelig diskos. Det var først i december 1957, og skibet befandt sig ud for den californiske kyst. Fogl påstod at have taget to fotos af genstanden.

Fotografiet blev senere diskuteret af Dr. Bernard Finch i hans artikel: "The Under-Carriage" (understellet) i REVIEW fra marts/april 1961.

Et aftryk af dette foto blev udlånt til "Illustrated London News" og blev benyttet til støtte for en artikel om Sappoquin-observationen i deres udgave fra 5. februar 1966.

På omtrent samme tid hørte vi et rygte om, at nogle komité-medlemmer fra BUFORA (eng. UFO-forsknings-sammenslutning) havde mistanke om, at billedet var et falskneri. Vi besluttede, at vi ved først givne lejlighed ville forsøge at afgøre, om der var noget sandt i rygtet eller ej; men inden vi kunne få gjort mere ved det, kom billedet endnu engang frem på tryk, denne gang i "LIFE" fra den 1. april (18. april i den internationale udgave). (Det var i forbindelse med en omtale af den berømte »sumpgas-observation« o.a.).

NICAP i Washington D.C. havde også, med forbehold, anerkendt billedet som ægte (se The UFO Evidence, side 87 og 90). NICAP's vurdering lød: »Aftrykket er undersøgt, en fuldstændig analyse ikke mulig grundet manglende data, manglende sammenlignings-punkter eller detailler i fotografiet«. REVIEW's beretning blev gengivet med fodnoten: »NICAP's kontakt i England kunne ikke komme i forbindelse med hr. Fogl, og intet vides om hans karakter«.

Vi havde netop taget skridt til at finde frem til hr. Fogl, da vi fik en henvendelse fra U.S. luftvåbnet. De ville låne negativet til videnskabelig analyse. U.S. luftvåbnet havde formentlig fået oplyst, at vi lå inde med negativet.

Da vi aldrig har haft negativet, blev vore bestræbelser på at komme i forbindelse med hr. Fogl fordoblede. Efter langvarige drøftelser blev resultatet et brev til hr. Creighton (medarb. v. REVIEW o.a.), underskrevet af den tidligere radio-telegrafist, i hvilket han afslørede:

»Det forfalskede UFO blev fremstillet til søs. Jeg benyttede to kegleformede stykker plastic, beregnet til modelfly, 4 tommer (7,6 cm) i diameter, og limede dem sammen. Nogle få ændringer og en god sølvfarvet højglansmaling gjorde resten. Jeg brugte guldfilter og blænde 3,4. Derfor — intet spor af en tynd hvid tråd«. (brugt til ophængning).

Vi er fast besluttet på at søge sandheden i vore undersøgelser af UFO-fænomenet. Det er ulykkeligt, at der ikke blev sat hårdt ind i denne sag, så snart den første tvivl opstod.

FLYING SAUCER REVIEW, via PROBE
vol. 4, nr. 1, 1967 / IOKj.

Ditter's fotos afvises

To af de hyppigst gengivne UFO-fotos fra de senere år har ikke kunnet overleve en dybtgående analyse, foretaget af NICAP. De blev taget den 13. november 1966 af den 40-årige barbermester Ralph Ditter fra Roseville, Ohio. Bedømmelsen af billederne modsiger Ditter's rapport om en genstand på størrelse med en bil, der svævede over hans hjem og i løbet af 1½ minut fløj over hans grund. De nu foreliggende indicier tyder på, at en lille genstand på kun en halv fod (15 cm) i bredden blev ophængt foran kameraet, og at der var adskillige minutter mellem de to optagelser.

Den første af de to væsentlige uoverensstemmelser mellem billederne og rapporten blev opdaget ved analysens start. Ifølge Ditter selv tog han det første billede, mens UFO'et befandt sig over huset; tog endnu ét, der ikke blev til noget; og tog et tredie, da UFO'et var på vej bort. Men på de aftryk, der blev overladt til NICAP, — aftryk, som Ditter skriftligt erklærede var de originale Polaroid-fotos — har det påstået første foto nummeret *8* og det påstået tredie foto nummer *6*. Eftersom der ikke er nogen signifikant mulighed for, at Polaroid-film kan blive fremstillet i fejlnummererede ruller (NICAP kontrollerede dette), er der kun to rimelige forklaringer på uoverensstemmelsen i nummerering: 1. Enten var de aftryk, der blev overladt til NICAP, ikke originalerne, eller 2. Ditter's rapport er forkert. En undersøgelse af aftrykkene, foretaget af NICAP's fotografiske konsulent, viste, at det første alternativ var overordentligt usandsynligt.

Den næste uoverensstemmelse viste sig, da der blev foretaget en undersøgelse af skyggerne på hvert af billederne. Skønt der måske for det utrænede øje, ikke ser ud til at være nogen ændring i placeringen af en given skygge fra det ene billede til det andet, er der rent faktisk en betragtelig ændring. Der blev foretaget tre indbyrdes uafhængige analyser af skyggerne (hver enkelt af dem uden konsulentens kendskab til de to andre), og i dem alle var der overensstemmelse om, at der var forløbet meget længere tid mellem (optagelsen) af de to billeder, end det korte interval, der blev rapporteret af Ditter.

Foruden NICAP's analyse blev Ditter-fotografierne tillige underkastet en special-undersøgelse. Det var et flyveteknisk (aerospace) firma, Raytheon Company, der på eget initiativ, overfor University of Colorado's UFO-projekt, ville demonstrere selskabets fotografiske formåen. Under en uformel henvendelse, hvor Raytheon anmodede om foto-materiale, der var egnet til teknisk bedømmelse, anbefalede NICAP Ditter-billederne, fordi de indeholdt de ønskede detailler, og de (NICAP) forsynede Raytheon's analyse-mand med kopier af dem og med supplerende oplysninger. Analysemanden foretog instrumentmålinger på stedet, hvor de påståede UFO-billeder blev taget (gårdspladsen foran Ditter's hus), og opstillede specielle matematiske ligninger til bestemmelse af de kritiske ukendte faktorer. Undersøgelsen, der for en dels vedkommende blev gennemført med en elektronisk databehandlingsmaskine, afslørede de samme uoverensstemmelser, som tidligere var blevet opdaget af NICAP.

Ved NICAP's kontakt med Ditter udviste denne intet tegn på at ville forsøge at gennemføre et bedrag. Inden NICAP opsøgte ham for at skaffe enkeltheder i hans formodede observation, havde hans eneste offentlige anvendelse af UFO-billederne været, at han viste dem i sin barbersalon som samtaleemne. Den eneste antydning, NICAP fandt, med hensyn til hans eventuelle tilbøjelighed til at tage trickfotos, var hans store interesse for fotografering, og for emner med tilknytning til UFO'er. Han er amatørfotograf, samler af stof om rumrejser, og har fotografering som bi-beskæftigelse, hvor han er blevet kendt for at eksperimentere med speciel kamera-teknik.

Ved afslutningen af deres analyse konfronterede NICAP Ditter med beviserne mod hans påstand om at have fotograferet et ægte UFO. Med hensyn til uoverensstemmelsen i tallene på aftrykkene svarede Ditter, at kopier uforvarende måtte være blevet ombyttet med i det mindste det ene af originalfotografierne, ved en af de mange lejligheder, hvor han havde udlånt originalerne til sine venner. Da det blev fortalt ham, at aftrykkene, der var blevet udleveret til NICAP, viste alle tegn på at være originaler, kom han ikke med yderligere forklaringer. Til uoverensstemmelserne i tidsinterval havde han ingen kommentarer udover, at han ikke ville ændre sin oprindelige rapport.

UFO-Investigator,
okt. 67. / IOKj.

Observationstur den 21. marts 1968

Den 21. marts var der observatører ude flere steder i landet, for om muligt at være heldige at gøre en observation.

I Vejen i Jylland var fire mand fra Vejen UFO-Club ude, men på grund af øsende regnvejr, måtte man slutte efter kun en 1/2-times forløb.

Også i Nørresundby var man ude, men ligesom i Vejen silede regnen ned hele tiden, hvorved sigtbarheden var ret dårlig. Svend Erik Christensen fra Nørresundby UFO Gruppe, fortæller i øvrigt, at man i Nordjylland meget gerne vil i kontakt med mennesker, som kunne tænke sig at deltage i de landsdækkende observationsture.

Lidt syd-vest for Køge blev der ligeledes observeret. Her var vejret dog bedre, selv om der var skyer på himlen. Der blev imidlertid heller ikke observeret noget af interesse.

Finn Nielsen i Roskilde havde det stort set som Palle Madsen i Køge, også her var det regnvejr og overskyet det meste af tiden, og intet usædvanligt blev observeret.

I København havde Nørrebro UFO Kreds fem grupper ude i en kreds omkring Furesøen. I begyndelsen, omkring kl. 20,00, var det ret overskyet, men ved 21-tiden begyndte skyerne at spredes, og det var så stjerneklart til ca. 21,30, hvor det atter begyndte at trække sammen. En af grupperne mente at have set et lysfænomen, men på det sekund, som det varede, er det umuligt at basere hverken det ene eller andet. Ingen af de andre grupper observerede noget usædvanligt. Ved Furesøen stod alle grupperne i kontakt med hinanden ved hjælp af walkie-talkies, således at man kunne alarmere hinanden, hvis noget blev set. På den måde vil der ved en given observation kunne foretages krydspejlinger m.m., så derfor er walkie-talkies sådan set ret uundværlige på større observationsture.

Intet nyt er indløbet fra hverken Horsens eller Sønderborg, så der er sikkert heller ikke sket noget særligt.
delt på 11 ob.-punkter.

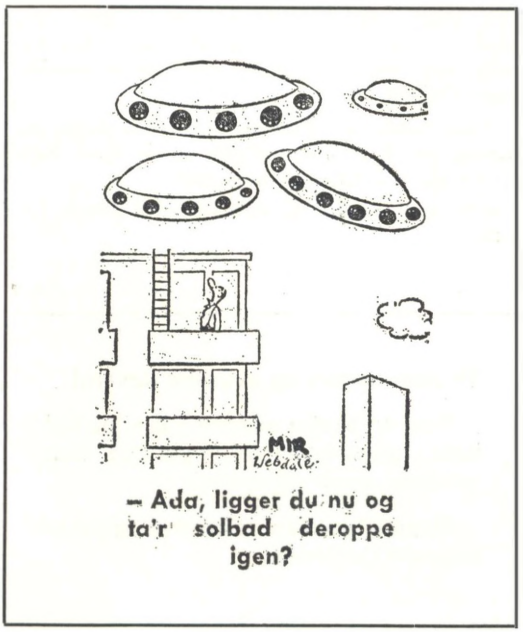
Måske vil mange syntes, at det må virke nedslående at komme hjem fra en ob-tur uden rapporter, men det gør det imidlertid ikke. Vi, som er vant til at tage på ob-ture, kender betingelserne, og ved at vi kan tage ud gang efter gang uden at se det fjerneste, hvorimod manden, som lige er nede og trække cigaretter, ser en masse.

Grunden til at jeg startede projektet Dansk UFO Observation var, at man ved landsdækkende obture ville kunne få alle tiders mulighed for at kunne få rapporter, der er vel-dokumenterede og velbevidnede. Man kunne med poster, fordelt rundt i landet, følge et eventuelt objekts bane, farveændringer, højdekurve o.s.v., og derved tilføre SUFOIs rapportcentral nogle værdifulde rapporter.

Ikke nok med UFO-observationen, man er jo ligeledes med til at udbygge projekt Moonwatch, som der jo tidligere har været skrevet om her i bladet.

De, som er interesseret i at være med ved Dansk UFO Observation, kan henvende sig til Nørrebro UFO Kreds. (Se under kontaktadresser).

Willy Olsen.



UFO-MØDER

Vi starter i dette nr. af UFO-NYT en ny rubrik med hovedoverskriften »UFO-MØDER«.

Under denne rubrik meddeler vi møder, som afholdes af SUFOI eller SUFOI's medlemmer og grupper. Evt. korte referater af mødet optages også. Send oplysninger og manuskripter for disse til *Iver O. Kjems, Vesterkærsvej 13, 2650 Hvidovre.*

☆

Mødet i Ronæs

Søndag den 5. maj var et møde med den sicilianske kontaktperson Siragusa. Kaj Christiansen fra Esbjerg, der sammen med sin kone for et år siden besøgte Siragusa på Sicilien, fortalte om denne interessante tur samt om sit syn på Siragusa. Den italienske kontaktperson er efterhånden ganske godt kendt i Europa, idet han hævder at have jævnlig forbindelse med rumfolk. Kaj Christiansen har ikke fået noget endeligt bevis for, at Siragusa taler sandt, — noget tyder dog på det, og vi kan kun følge den videre udvikling med opmærksomhed, siger Christiansen.

Næste møde på Ronæs gl. Præstegård finder sted søndag den 9. juni. Entre 5,00 kr. — Husk hjemmesko, da vi benytter private stuer.

Evt. forespørgsler og tilmelding til Frank Lerbæk.

Til vore norske og svenske læsere!

Som en ekstra service har vi nu indkøbt rapportskemaer trykt på henholdsvis norsk og svensk.

Skemaerne kan rekvireres gennem Rapport-Centralen.

SUFOI Foredragsafdeling

v/ G. Weichardt,
Oxford Alle 3 A,
2300 Kbh. S.

Alle henvendelser vedrørende foredrag bedes fremover rettet til foredragsafdelingen. Foredragsholdere kan stadig melde sig for at medvirke i arbejdet.

Hvis ikke alle følte en så overdreven interesse for sig selv, ville livet være så uinteressant, at det ikke var til at holde ud.

☆

Hold Dem til sandheden — den føler sig så ensom.

☆

Løgn er moralsk selvmord, thi den tilintetgør vor hele menneskelige værdighed. *Kant.*

☆

NYTTERIM:

En fucsia kan så godt lide vand
og finder fornuft i masser af luft.
Tjavs.

☆

Hvis det er rigtigt, at de andre planeter er beboet, så er forklaringen på Jorden den simple, at de andre planeter bruger os som sindsygehospital. *Mark Twain.*

Kontaktadresser i Danmark

pr. 1. januar 1968.

København og omegn.

2800 LYNGBY: Finn Madsen, Lystoftevej 20 B.
2700 BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.
2791 DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.
2770 KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.
2200 NØRREBRO UFO-KREDS:
Willy Olsen, Jagtvej 121, 2200 N.
Kjeld Rasmussen, Valkyriegade 8, 2200 N.
2770 KASTRUP: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, tlf. (01) 51 11 41.
1313 KBH. K: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

Sjælland og Lolland-Falster.

3460 BIRKERØD: Kirsten Benn, Stationsvej 3, tlf. (01) 81 33 92.
2640 HEDEHUSENE: Sv. Larsen, Bakkevej 1, Fløng.
4591 FØLLENSLEV: H. Olrik, Græsmarken.
2970 HØRSHOLM: X. P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. (01) 86 16 77.
4220 KORSØR: Bent H. Wilsen, Motalavej 51.
4741 LOV: M. Larsen, »Vildbanehøj«, tlf. (03 740), Vesterborg 63.
4900 NAKSKOV: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.
4700 NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.
4000 ROSKILDE: Finn Nielsen, Knud d. Stores Vej 47 D, 2. mf.
4200 SLAGELSE: Wagn O. Jensen, Kierulffsvej 40, st. th., tlf. (03) 52 28 23.
4660 ST. HEDDINGE: Karl Hansen, »Kræmmergården«, tlf. (03 705) 551.
4370 ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej, tlf. (03 601) 182.
4850 STUBBEKØBING: Fru Bende Øgendahl, Vestergade 6.
2950 VEDBÆK: Jørgen F. Jensen ,Stationsvej 13.

Jylland.

8230 ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.
6040 EGTVED: A. Hauser, Vork.
7371 FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.
7000 FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.
8500 GRENÅ: Richard Olsen, Lillegade 42, tlf. (063) 2 13 47.
8500 GRENÅ: John Nielsen, Rimsø pr. Grenå, tlf. (063-20577) 255.
8700 HORSENS: Bent Sørensen, Haldrup, tlf. (066) 2 77 11.
6000 KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenråvej 43, tlf. (055) 2 32 93.
9240 NIBE: N. Nielsen, Hovvej 8 (Box 3).
9400 NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.
8900 RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.
8600 SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.
6520 TOFTLUND: Tage Lau, Stenderup.
7600 STRUER: S. P. Christensen, Søndergade 56.
6400 SØNDERBORG: Benny Ølbye, Sdr. Landevej 35.
7700 THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.
8800 VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

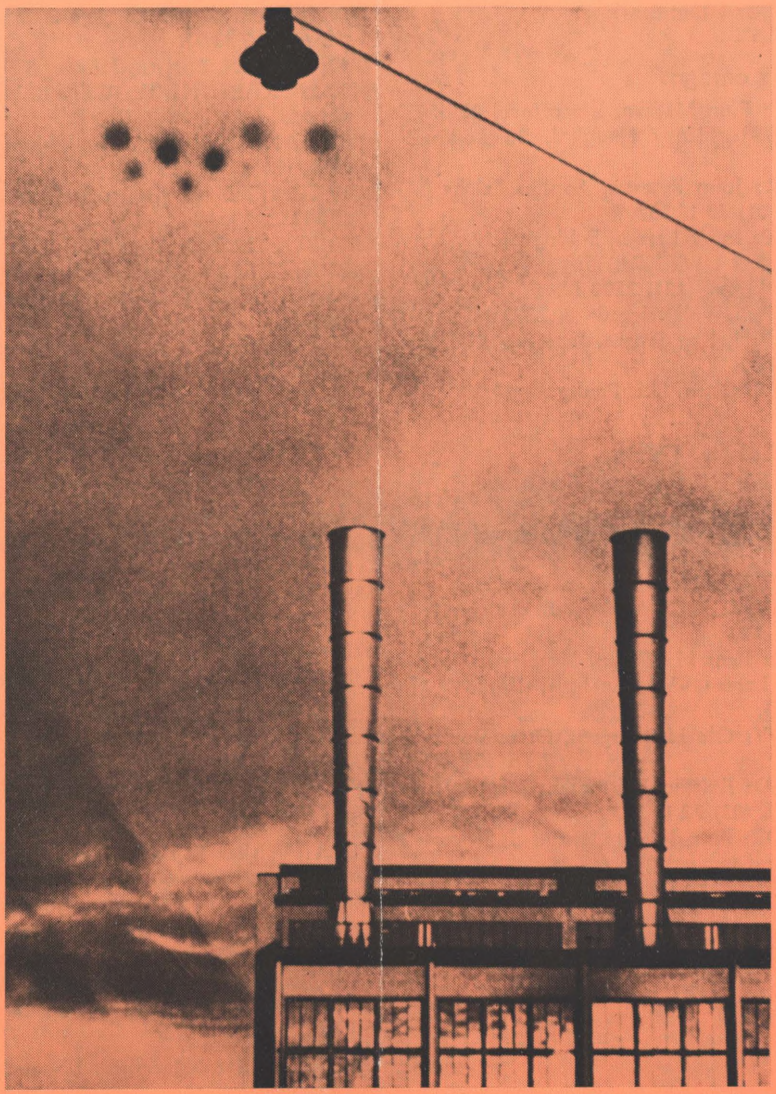
Fyn og øerne.

5300 KERTEMINDE: Poul Trier Rasmussen, Ahlefeldtsvej 21.
5000 ODENSE: Martin Thygesen, Møllervænget 12, tlf. (09) 12 14 84.
5574 RØRMOSEHUS: Jytte Pedersen, Vedtofte, tlf. Ørsted (09-45) 260.
5700 SVENDBORG: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal th., tlf. (09) 21 58 44.

Kontaktadresser i Norge

pr. 1. jan. 1968.

ALTA: Valther Esjeholm, postbox 265, Alta.
UFO-Bergen postbox 1155.
BODØ: Knut Rønning, Elias Blix vei 19.
EIDSVOLD: Knut Aasheim, postbox 142, Bön.
HARSTAD: Arild Vollan, Hans Egedesgt. 64.
KRISTIANSUND N.: Per Aresvik, Box 37, Vågos.
LOFOTEN: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i Lofoten.
OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.
PORSGRUNN: Hans E. Vaaga, Breidablikk.
SALHUS: Odd Nilsen, Salhus pr. Bergen.
SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.
STAVANGER: Robert Moklev, Musegt. 76 - Tlf. 29 1 49, Stavanger.
SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.
TRONDHEIM: Tronheim UFO-forening, Östersundsgt. 24.
TROMSØ: Arnold Lockertsen, Glavær, Ringvejen, Tromsø.
TROMS FORØVRIG: Asbjørn Hegge, Boks 347, Sætermoen.
TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr. Tønsberg.



8 skiver over fabrikken Ciba AG,
Basel, Schweiz, sept. 1955.